

kerkelijke documentatie

jaargang 36
nummer 8-9
12 september 2008

verschijnt bij:

rkkerk
.nl

Toespraken paus Benedictus XVI
bij gelegenheid van de Wereldjongerendagen 2008 in
Sydney, Australië

Preek kardinaal Pell bij openingsviering WJD

COLOFON

Kerkelijke documentatie is een uitgave van de afdeling Pers en Communicatie van het Secretariaat RKK. De reeks verschijnt tien maal per jaar, samen met een nummer van het blad *rkkerk.nl*.

Redactie:

drs. Pieter Kohnen
(hoofd Pers & Communicatie a.i.)
drs. Roland Enthoven
(eindredactie)

Matheu Bemelmans
drs. Caroline Wenting

Basisontwerp:

Artgrafica,
Amsterdam

Druk:

Gregorius bv, Soest

Opmaak:

Secretariaat RKK

Abonnementsprijs:

(inclusief porto) in
Nederland: € 52,50
per jaar, gecombineerd met *rkkerk.nl*;
studenten: € 41,50.
In België: € 34,-.

Abonnementen in Nederland:

Secretariaat RKK,
Biltstraat 121,
Postbus 13049,
3507 LA Utrecht,
tel.: 030 2326911,
fax: 030 2334601.
e-mail: media@rkk.nl
Bestellingen:
tel.: 030 2326909
e-mail: bestel@rkk.nl
Abonnementen:
e-mail: abonnemen-ten@rkk.nl

In België

Uitgeverij Licap bv,
Guimardstraat 1,
1040 Brussel,
tel.: 02 5099670,
postrekening:
000-0947400-01.

Kerkelijke documentatie en *rkkerk.nl* op internet:
www.rkkerk.nl

ISSN: 1871-4579

Deze *Kerkelijke documentatie* bevat een selectie van de toespraken van paus Benedictus XVI tijdens de WJD in Sydney, plus een preek van de Australische kardinaal Pell. De teksten van de catecheses van de drie Nederlandse bisschoppen waren bij het ter perse gaan van dit nummer nog niet beschikbaar. Zij worden opgenomen in het Verslagboek van de WJD, geproduceerd door de afdeling Jong Katholiek van het Secretariaat RKK. Het Verslagboek is vanaf 5 oktober verkrijgbaar (€ 5,- excl. verzenden, tel.: 030 2326909 / e-mail: bestel@rkk.nl).

© Utrecht 2008

Apostolic Journey to Sydney (Australia) on the occasion of the 23rd World Youth Day (July 12–21, 2008):

Message of his Holiness Benedict XVI to the beloved People of Australia and to the Young Pilgrims Taking Part in World Youth Day 2008, Vatican City, 4 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Interview of the Holy Father Benedict XVI during the Flight to Australia, 12 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

George Cardinal Pell, *Homily for WYD08 Opening Mass at Barangaroo*, 15 July 2008

Address of his Holiness Benedict XVI, *Welcoming Ceremony*, Government House, Sydney, 17 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Address of his Holiness Benedict XVI, *Welcoming Celebration by the Young People*, Barangaroo, Sydney Harbour, 17 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Address of his Holiness Benedict XVI, *Ecumenical Meeting*, Crypt of St. Mary's Cathedral in Sydney, 18 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Address of his Holiness Benedict XVI, *Meeting with Representatives of Other Religions*, Chapter Hall of St. Mary's Cathedral, Sydney, 18 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Homily of his Holiness Benedict XVI, *Eucharistic Celebration with Bishops, Seminarians and Novices*, St. Mary's Cathedral, Sydney, 19 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Address of his Holiness Benedict XVI, *Vigil with the Young People*, Randwick Racecourse, 19 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Homily of his Holiness Benedict XVI, *Eucharistic Celebration on the Occasion of the 23rd World Youth Day*, Randwick Racecourse, 20 July 2008, © Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana.

Omslag: Paus Benedictus XVI tijdens de slotviering van de WJD (*Images courtesy of WYD 2008 ACN 118 060 987 as Trustee for the World Youth Day 2008 Trust ABN 73 422 698 032*).

Benedictus XVI

Boodschap voor het beminde volk van Australië en voor de jonge pelgrims die deelnemen aan de Wereldjongerendag 2008

"Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en mijn getuigen zijn" (Hnd 1,8)

De genade en vrede van God onze Vader en de Heer Jezus Christus zij met u allen! In een paar dagen zal ik beginnen aan mijn apostolisch bezoek aan jullie land om in Sydney de 23ste Wereldjongerendag te vieren. Ik kijk erg uit naar de dagen die ik met jullie door zal brengen, en vooral naar de gelegenheid om te bidden en na te denken met jongeren van heel de wereld.

Allereerst wil ik mijn waardering uitspreken voor allen die zoveel van hun tijd, middelen en gebed hebben overgehad ter ondersteuning van deze viering. U, de Australische regering en de regering van de staat New South Wales, de organisatoren van alle evenementen, en leden van de zakenwereld die sponsorschap hebben verleend – u allen die welwillend dit evenement hebben gesteund – mede namens de jongeren die deelnemen aan de Wereldjongerendag dank ik ten zeerste. Vele jongeren hebben grote offers gebracht om de reis naar Australië te kunnen ondernemen, en ik bid dat ze overvloedig zullen worden beloond. De parochies, scholen en gastgezinnen zijn zeer bereidwillig ge-

weest bij de verwelkoming van deze jonge bezoekers, en ook zij verdienen onze dank en onze waardering.

"Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en mijn getuigen zijn" (Hnd 1,8). Dit is het thema van de drieëntwintigste Wereldjongerendag. Hoezeer heeft onze wereld een hernieuwde uitstorting van de heilige Geest nodig! Er zijn er nog altijd velen die de Blijde Boodschap van Jezus Christus niet hebben gehoord, terwijl vele anderen, om welke reden dan ook, in deze Blijde Boodschap niet de enige reddende waarheid hebben ontdekt, die de diepste verlangens van hun hart kan stillen. De

psalmist bidt: "Maar zendt Gij uw Geest, dan komt er weer leven, dan maakt Gij uw schepping weer nieuw" (Ps 104,30). Het is mijn vaste overtuiging dat jonge mensen geroepen worden om instrumenten te zijn van die vernieuwing. Namelijk door aan hun leeftijdgenoten door te geven wat ze ervaren hebben door Christus te kennen en te volgen, en met anderen de liefde te delen die de Geest uitstort in hun hart. Zodat ook zij zullen worden vervuld van hoop en dankbaarheid voor al het goede dat ze van God onze hemelse Vader hebben ontvangen.

Veel jongeren ontbreekt het tegenwoordig aan hoop. Zij raken verstrikt in de vragen die zich steeds dringender stellen in een verwarrende wereld, en zij zijn vaker onzeker over welke weg ze moeten kiezen voor antwoorden. Ze zien armoede en onrecht en verlangen ernaar oplossingen te vinden. Ze worden uitgedaagd door de argumenten van hen die het bestaan van God ontkennen en vragen zich af hoe daarop te antwoorden. Zij zien hoe grote schade aan het milieu wordt toegebracht door menselijke hebzucht, en zij vechten voor het vinden van manieren om in grotere harmonie met de natuur en met elkaar te leven.

Waar kunnen wij antwoorden zoeken? De Geest wijst ons naar een weg die leidt naar het leven, de liefde en de waarheid. De Geest wijst ons naar Jezus Christus. Er is een uitspraak die aan de heilige Augustinus wordt toegeschreven: "Als je jong wilt blijven, zoek Christus." In Hem vinden we de antwoorden die we zoeken, vinden we de doelen die het waard zijn om voor te leven, vinden we de kracht om

de weg te volgen die naar een betere wereld leidt. *Ons hart vindt geen rust, tenzij het rust in de Heer*, zoals de heilige Augustinus zegt aan het begin van zijn *Belijdenissen*, het beroemde verslag van zijn eigen jeugd. Mijn bede is, dat de harten van de jongeren die in Sydney bijeen zijn voor de viering van de Wereldjongerendag werkelijk rust zullen vinden in de Heer, en dat ze worden vervuld van blijdschap en vuur voor de verspreiding van de Blijde Boodschap onder hun vrienden, families, en allen die ze ontmoeten.

Beste Australische vrienden, hoewel ik maar een paar dagen in jullie land kan doorbrengen en niet buiten Sydney zal kunnen reizen, gaat mijn hart naar jullie allemaal uit, inclusief hen die ziek zijn of in problemen, van welke aard ook. Namens alle jongeren dank ik u nogmaals voor uw ondersteuning van mijn missie en vraag u om speciaal voor hen te blijven bidden. Rest mij nog mijn uitnodiging te hernieuwen aan de jonge mensen van over heel de wereld om zich bij mij aan te sluiten in Australië, het grote 'zuidelijke land van de heilige Geest'. Ik zie er naar uit om jullie daar te zien! God zegene jullie allen.

Vanuit het Vaticaan, 4 juli 2008

Benedictus XVI

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: H. Lohman M.A.

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Interview met paus Benedictus XVI tijdens de vlucht naar Australië

zaterdag 12 juli 2008

Pater Federico Lombardi s.j., directeur van het Persbureau van de Heilige Stoel en van Radio Vaticaan, leidde de vraag-en-antwoord sessie in.

Lucio Brunelli (Italiaanse Televisie – RAI): *Uwe Heiligheid, dit is uw tweede Wereldjongerendag. De eerste, laten we zeggen, die helemaal van u is. Wat gaat er door u heen bij de voorbereiding ervan en wat is de voornaamste boodschap die u de jongeren wilt meegeven? Denkt u daarbij dat Wereldjongerendagen het leven van de Kerk die hen ontvangt sterk zal beïnvloeden? En, ten slotte, denkt u dat de formule van deze jeugdbijeenkomsten op grote schaal vandaag nog steeds van belang is?*

Paus Benedictus XVI: Ik ga naar Australië met gevoelens van grote blijdschap. Ik heb de mooiste herinneringen aan de Wereldjongerendag in Keulen. Dat was niet louter een massaal evenement, het was vooral een grote geloofsbeleving, een menselijke ontmoeting in gemeenschap met Christus. We zagen hoe het geloof grenzen opent, hoe het echt een vermo-

gen heeft om de verschillende culturen te verenigen en dat het vreugde schept. En ik hoop dat dat nu ook zo zal zijn Australië. Daarom ben ik blij vele jongeren te zien en hen verenigd te zien in het verlangen naar God en het verlangen naar een echt humane wereld. De wezenlijke boodschap wordt aangegeven door de woorden die de slogan vormen voor deze Wereldjongerendag: wij spreken over de heilige Geest die ons tot getuigen maakt van Christus. Zo zou ik graag mijn boodschap precies richten op deze realiteit van de heilige Geest die in verschillende aspecten verschijnt. Hij is de Geest die werkzaam was in de Schepping. Het scheppingsaspect is zeer aanwezig, omdat Hij de *Creator Spiritus* is. Dat lijkt me een belangrijk onderwerp op het huidige ogenblik. Echter, de Geest is ook de inspirator van de Schrift. Op onze reis, in het licht van de Schrift, kunnen we samen

opgaan met de heilige Geest. De heilige Geest is de Geest van Christus. Hij leidt ons dan ook in gemeenschap met Christus en openbaart zichzelf uiteindelijk, zegt de heilige Paulus, in charisma's. Dat wil zeggen in een groot aantal onverwachte gaven die in de verschillende tijdvakken verandering bewerkten en de Kerk nieuwe kracht geven. Daarom nodigen deze aspecten ons uit om de sporen van de Geest te zien en de Geest ook voor anderen zichtbaar te maken. Een Wereldjongerendag is niet alleen maar een voorbijgaand evenement. Zij wordt voorbereid door een lange tocht met het Kruis en de Icoon van onze Lieve Vrouw. Deze tocht wordt op haar beurt niet alleen voorbereid vanuit organisatorisch gezichtspunt maar ook vanuit geestelijk gezichtspunt. Met als gevolg, dat deze dagen de culminatie zijn van een lang voorafgaand proces. Alles is de vrucht van een reis, van samenzijn op een reis die naar Christus leidt. Bovendien maakt de Wereldjongerendag geschiedenis, dat wil zeggen dat vriendschappen worden gevormd en nieuwe inspiratie wordt geboren. Zo zet de Wereldjongerendag zichzelf voort. Ik denk dat het dus erg belangrijk is niet alleen naar deze drie of vier dagen te kijken, maar ook naar de gehele reis die eraan voorafgaat en de reis die eruit volgt. In deze zin lijkt mij de Wereldjongerendag, tenminste voor ons in de nabije toekomst, een waardevolle formule. Zij bereidt ons voor om te kunnen begrijpen, dat wij ons met verschillende perspectieven en vanuit verschillende delen van de aarde naar Christus en naar gemeenschap toe bewegen. Zo leren we een nieuwe manier van samen verder trekken. In die zin hoop ik dat het ook een formule voor de toekomst zal zijn.

Paul John Kelly ('The Australian Newspaper'): *Heilige Vader, ik zou graag mijn*

vraag in het Engels stellen. Australië is een erg seculier land, met weinig religieuze praktijk en veel religieuze onverschilligheid. Ik zou u willen vragen of u optimistisch bent over de toekomst van de Kerk in Australië, of bezorgd en gealarmeerd dat de Australische Kerk misschien de Europese terugloop achterna gaat. Welke boodschap zou u Australië geven om haar religieuze onverschilligheid te overwinnen?

Paus Benedictus XVI: Ik zal mijn best doen in het Engels, maar ik vraag uw excuus voor mijn onvolkomenheden daarbij. Ik denk dat Australië in haar huidige historisch gegroeide samenstelling deel is van de 'westerse wereld', economisch en politiek. En zo is het duidelijk dat Australië ook deelt in de successen en de problemen van de westerse wereld. Het Westen heeft de laatste 50 jaar grote successen beleefd, economisch, technisch. Toch verkeert religie, het christelijke geloof, in zekere zin in een crisis. Dat is duidelijk, omdat de indruk bestaat dat we God niet nodig hebben, we kunnen alles wel alleen; dat we God niet nodig hebben om gelukkig te zijn, dat we God niet nodig hebben om een betere wereld te scheppen; dat God niet nodig is, we kunnen alles zelf. Anderzijds zien we dat religie altijd aanwezig is in de wereld en altijd aanwezig zal blijven, omdat God aanwezig is in het hart van het menselijk wezen en nooit kan verdwijnen. We zien hoe religie werkelijk een kracht is in deze wereld en haar landen. Ik zou niet simpelweg willen spreken van een terugloop van religie in Europa. Er is zeker een crisis in Europa, in Amerika niet in die mate maar toch ook daar, en in Australië. Maar aan de andere kant is er altijd een aanwezigheid van het geloof in nieuwe vormen, op nieuwe manieren. Misschien bij een

minderheid, maar altijd aanwezig, zichtbaar voor heel de maatschappij. En nu op dit historische ogenblik beginnen we te zien dat we God wel nodig hebben. We kunnen zoveel dingen, maar we kunnen niet ons klimaat scheppen. We dachten dat te kunnen, maar kunnen het niet. We hebben de gave van de aarde nodig, de gave van water, we hebben de Schepper nodig. De Schepper weerspiegelt zich in Zijn Schepping. En zo komen we ook tot het inzicht dat we niet echt gelukkig kunnen zijn en niet echt gerechtigheid voor de hele wereld kunnen bevorderen, zonder een maatstaf die werkt in onze eigen ideeën, zonder een God die rechtvaardig is en ons het licht geeft en het leven schenkt. Dus ik denk dat er in zekere zin in deze 'westerse wereld' een crisis is van ons geloof. Maar we zullen altijd ook een heropleving van het geloof krijgen, omdat het christelijke geloof eenvoudig waar is, en de waarheid zal altijd in de menselijke wereld aanwezig zijn, en God zal altijd waarheid zijn. In die zin ben ik uiteindelijk optimistisch.

Auskar Surbakti van SBS, de Australische televisie: *Heilige Vader, mijn excuus dat ik niet zo goed Italiaans spreek, dus zal ik mijn vraag in het Engels stellen. Er is een oproep geweest van Australische slachtoffers van seksueel misbruik door geestelijken om dit onderwerp aan te snijden en tijdens uw bezoek aan Australië verontschuldigen aan te bieden aan de slachtoffers. Kardinaal Pell heeft zelf gezegd, dat het passend zou zijn als de paus dat onderwerp zou aansnijden, en u zelf maakte een dergelijk gebaar op uw recente reis naar de Verenigde Staten. Zal Uwe Heiligheid over het thema seksueel misbruik spreken en verontschuldigen aanbieden?*

Paus Benedictus XVI: Ja, het probleem is wezenlijk hetzelfde als in de Verenigde Staten. Ik voelde mij verplicht erover te spreken in de Verenigde Staten omdat het essentieel is dat de Kerk verzoent, voorkomt, helpt en ook schuld ziet in deze problematiek. Dus zal ik in wezen dezelfde dingen zeggen als in Amerika. Zoals ik zei moeten drie aspecten duidelijk worden gemaakt. Het eerste dat ik noem is ons moraalonderwijs. Het moet duidelijk zijn, het was altijd duidelijk vanaf de eerste eeuwen, dat het priesterschap, priester zijn, onverenigbaar is met dit gedrag. Immers de priester dienst Onze Heer, en onze Heer is de heiligheid zelve en onderricht ons altijd. De Kerk heeft dat altijd benadrukt. We moeten nagaan wat onvolkomen was in onze vorming, in ons onderwijs de afgelopen decennia. In de vijftiger, zestiger en zeventiger jaren bestond er de idee van het proportionalisme in de ethiek. Dat hield in dat niets slecht is op zichzelf, maar alleen in verhouding tot andere zaken. Met proportionalisme was het mogelijk om bij sommige thema's te denken, bijvoorbeeld dus ook pedofilie, dat het in een bepaalde proportie een goede zaak kon zijn. Nu moet duidelijk gesteld worden, dat dit nooit de katholieke leer was. Er zijn dingen die altijd slecht zijn, en pedofilie is altijd slecht. In ons onderwijs, op de seminaries, bij onze permanente vorming van de priesters moeten we hen helpen echt dicht bij Christus te staan, van Hem te leren en zo helpers te zijn, en geen vijanden van onze medemensen, van onze christenen. Dus wij zullen al het mogelijke doen om duidelijk te maken wat de leer van de Kerk is, en helpen bij het onderwijs en de voorbereiding van onze priesters, in permanente vorming. En we zullen al het mogelijke doen voor de slachtoffers ter genezing en verzoening. Ik denk dat dat

de essentiële inhoud is van wat de uitdrukking zich verontschuldigen ('apologize') zegt. Ik denk dat het beter is, belangrijker, om de inhoud van de formule weer te geven en dat die inhoud moet vertellen wat er onvolkomen was in ons gedrag, wat we moeten doen op dit ogenblik, hoe we dit voortaan kunnen voorkomen en hoe we kunnen helen en verzoenen.

Martine Nouaille van 'Agence France Presse': *Eén van de onderwerpen op de recente G8-top in Japan was de strijd tegen klimaatverandering. Australië is een land dat erg gevoelig is voor dit onderwerp, vanwege de ernstige droogte en dramatische gebeurtenissen op klimatologisch gebied in dit deel van de wereld. Denkt u dat de genomen besluiten in dit verband tegen het probleem zijn opgewassen? Zult u tijdens uw bezoek hierover spreken?*

Paus Benedictus XVI: Zoals ik al zei in mijn eerste antwoord, dit probleem zal zeker present zijn op deze Wereldjongerendag, aangezien we spreken over de heilige Geest en dus over de Schepping en onze verantwoordelijkheden met betrekking tot de Schepping. Ik beweer niet in de technische aspecten te zullen treden die politici en experts moeten oplossen. Ik geef liever een essentiële vereiste aan, om de verantwoordelijkheden zichtbaar te maken voor dit onopgeloste probleem: namelijk het Gezicht van de Schepper in de Schepping te herontdekken, de aanwezigheid van de Schepper opnieuw te ontwaren in onze verantwoordelijkheden voor deze Schepping die Hij ons heeft toevertrouwd. Dit om het ethisch vermogen te vormen voor een levensstijl die we moeten aannemen, willen we echt de problemen van deze situatie aankunnen en

positieve oplossingen vinden. Daarom zou ik besef willen wekken van de brede context van dit vraagstuk, waarop passende antwoorden, die niet van ons afhangen, zullen worden toegepast door politici en experts.

Cindy Wooden van CNS, Catholic News Service: *Terwijl u in Australië bent zullen de bisschoppen van de Anglicaanse gemeenschap, die ook in Australië wijd is verspreid, samenkomen op de Lambeth Conferentie. Eén van de hoofdpunten zal zijn, mogelijkheden om de band tussen de provincies te versterken en te zorgen dat een of meer provincies geen initiatieven nemen die anderen zien als strijdig met het Evangelie of de overlevering. Er is een gevaar voor verbroekeling van de Anglicaanse gemeenschap, en de kans dat sommigen zullen vragen in de katholieke Kerk te worden opgenomen. Wat hoopt u voor de Lambeth Conferentie en voor de aartsbisschop van Canterbury?*

Paus Benedictus XVI: Mijn wezenlijke bijdrage kan alleen gebed zijn, en mijn gebeden zullen de ontmoeting van de Anglicaanse bisschoppen en de Lambeth Conferentie zeer nabij zijn. Wij kunnen en moeten ons ook niet direct mengen in hun besprekingen. We respecteren hun verantwoordelijkheden en wat we verlangen is, dat nieuwe verdeeldheid of breuken worden vermeden en een verantwoorde oplossing wordt gevonden, passend bij onze tijd en ook trouw aan het Evangelie. Deze twee dingen moeten hand in hand gaan. Het christendom is altijd eigentijds en levend in deze wereld, in een bepaalde periode. Maar het stelt de boodschap van Jezus Christus in deze periode tegenwoordig en levert daarom alleen een echte bijdrage aan deze tijd door trouw te zijn op een wijze die wel-

overwogen is en creatief en toch trouw aan Christus' boodschap. Laten we hopen, en persoonlijk bid ik daarvoor, dat zij samen de weg mogen vinden van het Evangelie in onze tijd. Dit is mijn hoop voor de aartsbisschop van Canterbury: dat de Anglicaanse gemeenschap in gemeenschap met het Evangelie van Christus en het Woord van de Heer antwoorden moge vinden op de onderhavige problemen.

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: H. Lohman M.A.

Preek voor de openingsmis van de Wereldjongerendag 2008 in Barangaroo

dinsdag 15 juli 2008

Ezechiël 37,1-14; Psalm 23; Gal 5,16-17.22-25; Lc 8,4-15

We weten allemaal dat Christus onze Heer vaak wordt beschreven als de Goede Herder uit de beurtpsalm van vandaag. Het wordt ons verteld, dat Hij ons naar kalme wateren voert, nieuwe kracht geeft en in vrede laat rusten.

Toen Jezus op een keer dit beeld ontvouwde, legde Hij uit dat zo'n herder bereid was om negenennegentig schapen te verlaten om dat ene verlorene te zoeken.

Weinig landen tegenwoordig kennen herders die maar voor twintig of dertig schapen zorgen, en in Australië met zijn grote boerderijen en enorme kuddes is het advies van Onze Heer niet erg praktisch. Als het verloren schaap nou veel waard was en er gezond uitzag, zou het zin hebben tijd ervoor te maken om het te gaan zoeken. Maar normaal gesproken zou het worden achtergelaten, of zijn afwezigheid zou niet eens worden opgemerkt.

Jezus was aan het vertellen dat noch Hij noch zijn Vader zo zijn, omdat Hij ieder van Zijn schapen kent en als een goede vader gaat zoeken naar het door hem beminde verloren schaap, juist als het ziek

is of in problemen en zichzelf niet kan helpen.

Eerder tijdens deze Mis heette ik u allen welkom in deze week van Wereldjongerendag en ik herhaal nu dat welkom. Maar ik begin niet met de negenennegentig gezonde schapen, degenen onder u die reeds open staan voor de Geest, misschien al vaste getuigen zijn van het geloof en de liefde. Ik begin met ieder te verwelkomen en te bemoedigen, die zichzelf als verloren beschouwt, diep bedroefd, bij wie de hoop is geslonken of zelfs uitgeput.

Jong of oud, vrouw of man, Christus roept nog altijd de lijdenden tot zich voor genezing, zoals Hij dat tweeduizend jaar geleden deed. De oorzaken van de wonden zijn volledig secundair. Of het nu gaat om drugs of alcohol, gezinsbreuk, vleselijke lust, eenzaamheid of dood. Misschien zelfs de leegte van succes.

Christus' roep is voor allen die lijden, niet alleen katholieken of andere christenen, maar met name hen zonder godsdienst. Christus roept u thuis, voor liefde, genezing en gemeenschap.

Onze eerste lezing vandaag was van Ezechiël, met Jesaja en Jeremia één van de drie grote joodse profeten. Vele delen van Australië kennen nog steeds droogte, dus iedere Australiër kan zich een vallei voorstellen met dorre beenderen en vleesloze skeletten. Maar dit macabere beeld is allereerst bedoeld voor diegenen onder u die zelfs in de verleiding zijn om te zeggen "onze hoop is vervlogen, wij zijn zo goed als dood".

Dit is nooit waar, omdat we altijd kunnen kiezen. Zo lang er leven is, is er altijd de optie van de hoop, en met de christelijke hoop gaan het geloof en de liefde samen. Tot het einde toe kunnen wij altijd kiezen en handelen.

Dit beeld van de vallei met de dorre beenderen, het meest spectaculaire in de hele bijbel, werd gegeven toen de hand van God over Ezechiël kwam, terwijl de joden in Babylon gevangen zaten, eerder vroeg dan laat in de zesde eeuw voor Christus. In zo'n 150 jaar was het politieke succes van het joodse volk teruggelopen, allereerst in handen van de Assyriërs. Later, in 587 voor Christus, kwam de uiteindelijke catastrofale nederlaag, gevolgd door deportatie en ballingschap. Het joodse volk was wanhopig, niet bij machte zijn situatie te veranderen.

Dit is de historische achtergrond van Ezechiëls dramatische visioen, waarin de doden echt dood waren. Skeletten, wit uitgeslagen lang nadat de roofvogels hun verschrikkelijke vleesetende werk gedaan

hadden. Het was een onmetelijk slachtoffer van de onbegravenen.

Een aarzelende en terughoudende Ezechiël werd door God ertoe gebracht te profeteren over deze beenderen, en zodra hij dat deed ontstond er gedruis met een aardbeving en voegden de beenderen zich weer samen. Pezen hielden ze bijeen, ze werden met vlees bekleed en de lichamen met huid overtrokken.

Een nieuwe fase was nodig en de adem, ofwel Geest, kwam uit de vier hoeken der aarde, toen de lichamen "weer levend werden en overeind gingen staan: een immens groot leger".

Waar we dit visioen nu zien als een voorafbeelding van de opstanding van de doden, geloofden de joden uit de tijd van Ezechiël niet in zo'n idee van het hierna-maals. Voor hen betekende het immense herrezen leger heel het joodse volk, van het noordelijke koninkrijk tot Assyrië, thuis en in Babylon. Zij zouden worden herenigd als volk in hun eigen land en weten dat de ene, ware God alleen dit had gedaan. En zo geschiedde dit alles.

Door de eeuwen hebben wij christenen deze passage liturgisch gebruikt met Pasen, met name bij het doopsel van catechumenen tijdens de Paaswake. En het is natuurlijk een krachtig beeld van de herstellende macht over dit leven en de eeuwigheid van de ene ware God.

Wereldse wijsheid beweert dat je de aard van een beestje niet kunt veranderen, maar wij christenen geloven in de kracht van de Geest om mensen te bekeren en, weg van het kwaad, ten goede te veranderen. Van angst en onzekerheid naar geloof en hoop.

Wij gelovigen worden bemoedigd door Ezechiëls visioen, omdat we de kracht van Gods vergeving kennen en het vermogen van Christus en de katholieke traditie om nieuw leven te doen opbloeien, zelfs in onwaarschijnlijke omstandigheden.

Diezelfde kracht die doorklinkt in Ezechiëls visioen wordt ons vandaag geboden, aan ieder van ons zonder uitzondering. Jullie, jonge pelgrims, kunnen naar de toekomst kijken die zich voor je ontvouwt, zo vol beloften. De parabel uit het evangelie over de zaaier en het zaad herinnert aan de grote kans die jullie hebben, om jullie roeping te omhelzen en een overvloedige oogst te produceren, honderdvoudig.

Matteüs, Marcus en Lucas plaatsen alle drie dit verhaal van de zaaier aan het begin van hun verzameling van Jezus' parabellen. Het verklaart een paar fundamentele waarheden over de moeilijkheden van Christus' navolging en geeft een overzicht van de alternatieven voor een vruchtbaar christelijk leven. Trouw is geen automatisme of onvermijdelijkheid.

Eén detail maakt de parabel meer plausibel, omdat schijnbaar de joden ten tijde van onze Heer het zaad uitstrooiden over de grond voordat zij haar ploegden. Dat verklaart wat beter de aanwezigheid van zaad op onwaarschijnlijke plaatsen in plaats van in de voren.

Behoren wij tot degenen wier geloof reeds is weggerukt door de duivel, zoals onze Heer het beeld uitlegt van de vogels in de lucht die het zaad opschrokken? Niemand bij deze Mis zou in die categorie vallen. Sommigen zijn misschien als het zaad op rotsachtige bodem dat geen wortel kon

schieten. Diegenen hier, in deze tweede categorie, proberen misschien in het geestelijk leven een nieuwe start te maken, of op zijn minst de mogelijkheid te onderzoeken om dat te doen. Maar de meesten van ons bevinden zich in de derde en vierde categorie, bij wie het zaad in goede aarde is gevallen en groeit en bloeit, dan wel dreigt te worden verstikt door de zorgen van het leven. Wij allemaal, ook degenen die niet meer jong zijn, moeten bidden om wijsheid en volharding.

Ik vind het aannemelijk dat onze Heer de betekenis van deze parabel heeft uitgelegd aan zijn naaste volgelingen en dat Hem regelmatig werd gevraagd dit te doen. Maar de vragen van zijn leerlingen riepen een verontrustend antwoord op. Namelijk toen onze Heer zijn toehoorders verdeelde in twee categorieën. Degenen aan wie de geheimen van het Koninkrijk worden geopenbaard en de rest voor wie parabellen slechts parabellen blijven. Deze tweede groep wordt beschreven in woorden van de profeet Jesaja als degenen "die met hun ogen niet zien en met hun oren niet horen". Waarschijnlijk is de achtergrond hiervan de verbazing van de leerlingen van onze Heer over het grote aantal dat zijn leer niet aannam.

Waarom is dat nog zo? Wat moeten we doen om tot degenen te behoren aan wie de geheimen van het Koninkrijk worden geopenbaard?

De roep van de enig ware God blijft mysterieus, met name tegenwoordig, nu vele goede mensen het moeilijk vinden om te geloven. Zelfs ten tijde van de profeten bleven vele toehoorders geestelijk doof en blind, terwijl tallozen door de eeuwen de schoonheid van Jezus' leer hebben be-

wonderd, maar nooit ertoe gebracht werden om zijn roep te beantwoorden.

Onze taak is open te staan voor de kracht van de Geest, om de God van verrassingen te laten werken door ons. De menselijke motivatie is complex en mysterieus, omdat soms sterke katholieken en andere sterke christenen vroom en in de regel goed zijn, maar ook zeer vastberaden om verder ook maar geen enkele stap te zetten. Anderzijds kunnen sommige volgelingen van Christus veel minder ijverig en gelovig zijn, maar openstaan voor ontwikkeling, voor verandering ten goede, omdat ze zich bewust zijn van hun onwaardigheid en onwetendheid. Waar staan jullie?

Wat je situatie ook is, we moeten bidden voor openheid van hart en bereidheid de volgende stap te zetten, ook al zijn we bang om ons veel verder te wagen. Als we Gods hand pakken doet Hij de rest. Vertrouwen is de sleutel. God laat ons niet vallen.

Hoe kunnen we ervoor zorgen dat we niet afglijden van de laatste en beste categorie van vruchtdraggers naar “degenen die verstikken in de zorgen, rijkdommen en genietingen van het leven” en zo helemaal niet veel vrucht voortbrengen?

De tweede lezing van de brief van Paulus aan de Galaten wijst ons in de juiste richting en herinnert ons allen eraan dat iedere persoon stelling moet nemen in de eeuwenoude strijd tussen goed en kwaad, tussen wat Paulus noemt het vlees en de Geest. Het is niet genoeg slechts voorbijganger te zijn, in ‘niemandslaan’ te leven tussen de strijdende partijen. Het leven dwingt ons te kiezen en doet uiteindelijk elke kans om neutraal te blijven teniet.

We zullen goede vruchten voortbrengen door de taal van het Kruis te leren en te schrijven in ons hart. De taal van het Kruis brengt ons de vruchten van de Geest die Paulus opsomt, en laat ons de vrede en de vreugde ervaren om steeds vriendelijk en edelmoedig voor anderen te zijn. Christus navolgen kost niet niks en is niet altijd gemakkelijk, omdat het de strijd vraagt tegen wat Paulus noemt “het vlees”, onze grote meedogenloze ego's, de ouderwetse zelfzucht. Dat is altijd een gevecht, zelfs voor oude mensen zoals ik!

Breng je leven niet door, zittend aan de kant en al je opties open houdend, omdat namelijk alleen inzet vervulling brengt. Geluk komt door je plicht te doen, je taken te vervullen, met name in kleine dingen, en dat met regelmaat, zodat je groeit om de zwaardere uitdagingen aan te kunnen. Velen hebben hun levensroeping gevonden op Wereldjongerendagen.

Leerling van Jezus te zijn vraagt discipline, met name zelfdiscipline, wat Paulus noemt zelfbeheersing. Zelfbeheersing oefenen maakt niet volmaakt, dat is bij mij niet gebeurd, maar ze is nodig om de liefde in ons hart te ontwikkelen en te beschermen, en om te voorkomen dat anderen, met name onze familie en vrienden, geschaad worden wanneer wij vervallen tot slechtheid of luiheid.

Ik bid dat jullie allemaal, door de kracht van de Geest, tot het immense leger van heiligen gaan behoren, genezen en herboren. Dit heeft in de mensengeschiedenis talloze generaties verrijkt, was geopenbaard aan Ezechiël, en wordt beloofd in het leven hierna in de hemel.

Laat ik afsluiten met een bewerking van één van de krachtigste preken van de hei-

lige Augustinus, de fijnzinnigste theoloog van het eerste millennium en bisschop in de kleine Noord-Afrikaanse stad Hippo, zo'n 1.600 jaar geleden:

Ik verwacht dat in de komende vijf dagen van gebed en viering jullie stemming zal stijgen, zoals die van mij ook altijd doet, in de opwinding van deze Wereldjongerendag. Als God het wil, zullen we allemaal blij zijn dat we eraan hebben deelgenomen, ondanks de kosten, strijd en reisafstanden. Deze week hebben we alle recht om blij te zijn en de bevrijding door onze inkeer en de hernieuwing van ons geloof te vieren. We worden opgeroepen om ons hart te openen voor de kracht van de Geest. En de jongeren herinner ik er vriendelijk aan, dat jullie in je enthousiasme en opwinding niet vergeten te luisteren en te bidden!

Velen van jullie hebben zo'n grote afstand afgelegd, dat je misschien het uiteinde van de aarde denkt te hebben bereikt! Dat is dan goed, want onze Heer droeg de eerste apostelen op om zijn getuigen te zijn in Jeruzalem en tot aan de uiteinden der aarde. Die profetie werd vervuld in het getuigenis van vele missionarissen die gezonden waren naar dit zuidelijke continent, en wordt weer vervuld in jullie aanwezigheid hier.

Maar deze dagen gaan snel voorbij en volgende week keren we weer terug op aarde. Voor een tijdje zullen sommigen van jullie de echte wereld van thuis, de

parochie, het werk of de studie maar vlak en teleurstellend vinden.

Gauw, al te gauw, zullen jullie allemaal vertrekken. Kort zijn we nu hier in Sydney in het centrum van de katholieke wereld, maar volgende week gaat de Heilige Vader terug naar Rome, wij 'Sydneyers' naar onze parochies, en jullie, nu nog bezoekende pelgrims, weer naar huis in plaatsen veraf en dichtbij.

Met andere woorden, volgende week nemen we weer afscheid. Maar al nemen we afscheid van elkaar na deze gelukkige dagen, laten we nooit afscheid nemen van onze liefhebbende God en zijn zoon Jezus Christus. En moge Maria, de Moeder van God, die wij deze Wereldjongerendag aanroepen als Onze Lieve Vrouw van het Zuiderkruis, ons sterken in dit besluit.

En zo bid ik. Kom, kom o adem van God, van de vier windstreken, van alle landen en volkeren der aarde en zegen ons grote zuidelijke land met de heilige Geest.

Rust ons ook toe om weer een groot en immens leger te zijn van nederige dienaars en trouwe getuigen.

En we richten dit gebed tot God onze Vader, in de naam van Christus zijn Zoon, Amen. Amen.

Vertaling: H. Lohman M.A.

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Welkomstceremonie

Toespraak

Regeringsgebouw, Sydney

donderdag 17 juli 2008

*Excellenties,
Beste Australische vrienden,*

Het is met grote blijdschap dat ik u vandaag begroet. Ik wil graag de gouverneur generaal, generaal majoor Michael Jeffery en premier Rudd bedanken voor hun eerbetoon door aanwezig te zijn bij deze ceremonie en mij zo vriendelijk te verwelkomen. Zoals u weet heb ik enkele rustige dagen kunnen genieten sinds mijn aankomst in Australië afgelopen zondag. Ik ben heel dankbaar voor de gastvrijheid die mij is verleend. Nu kijk ik uit naar het 'Welcome to the Country' van vanmiddag door de inheemse bevolking en naar de viering van de grote evenementen die het doel vormen van mijn apostolische bezoek: de drieëntwintigste Wereldjongerendag.

Sommigen vragen zich misschien af wat duizenden jongeren beweegt, die deze voor velen toch lange en veeleisende reis maken om aan zo'n evenement deel te kunnen nemen. Sinds de eerste Wereldjongerendag in 1986 was het al duidelijk dat zeer grote aantallen jongeren de gelegenheid waarderen om samen te komen, hun geloof in Christus te verdiepen en zo met anderen de blijde ervaring te delen van gemeenschap in Zijn Kerk. Zij verlangen ernaar het Woord van God te horen en meer te leren over hun christe-

lijke geloof. Zij willen heel graag deelhebben aan een evenement, dat de hoge idealen in beeld brengt die hen inspireren. En ze gaan terug naar huis, vervuld van hoop en hun hernieuwde voornemen om aan de opbouw van een betere wereld bij te dragen. Voor mij is het een vreugde bij hen te zijn, met hen de bidden en de Eucharistie met hen te vieren. De Wereldjongerendag vervult mij met vertrouwen in de toekomst van de Kerk en onze wereld.

Het lijkt bijzonder passend de Wereldjongerendag hier te vieren, omdat de Kerk in Australië zowel de jongste is van alle werelddelen als de meest kosmopolitische. Sinds de eerste Europese nederzetting hier, laat in de achttiende eeuw, is dit land niet alleen een thuis geworden voor generaties Europeanen, maar ook voor mensen uit iedere hoek van de aarde. De enorme diversiteit van de Australische bevolking tegenwoordig geeft een bijzondere levendigheid aan wat, in vergelijking met de rest van de wereld, nog altijd kan worden beschouwd als een jonge natie. Toch waren, duizenden jaren voor de komst van westerse kolonisten, de enige inwoners van het land de inheemse volkeren, de *Aboriginals* en de *Torres Strait Eilanders*. Hun oude erfgoed vormt een essentieel onderdeel van het culturele landschap van het moderne Australië. Dankzij de moedige beslissing van de Australische regering om het onrecht te erkennen dat de inheemse bevolking in het verleden is aangedaan, worden nu concrete stappen gezet om verzoening te bereiken op basis van wederzijds respect. Terecht zoekt u de kloof te dichten tussen inheemse en uitheemse Australiërs, als het gaat om levensverwachting, onderwijsniveau en economische mogelijkheden! Dit voorbeeld van verzoening biedt hoop aan volkeren over de hele wereld die ernaar uitzien dat hun rechten worden erkend en hun bijdrage aan de maatschappij wordt gewaardeerd en bevorderd.

De kolonisten, die hier vanuit Europa naar toe kwamen, telden altijd een aanzienlijk percentage katholieken. En we mogen terecht trots zijn op de bijdrage die zij geleverd hebben aan de opbouw van het land, met name op gebied van onderwijs en gezondheidszorg. Eén van

de meest opmerkelijke figuren in de geschiedenis van dit land is de zalige Mary MacKillop, bij wier graf ik later vanochtend zal bidden. Ik weet dat haar volharding bij tegenslag, haar pleidooi voor rechtvaardigheid namens onrechtvaardig behandelde en haar praktische voorbeeld van heiligheid een bron van inspiratie zijn geworden voor alle Australiërs. Generaties hebben reden om haar en de Zusters van Sint Jozef van het Heilig Hart, evenals andere religieuze congregaties, dankbaar te zijn. Namelijk voor het netwerk van scholen dat zij hier hebben gevestigd en voor het getuigenis van hun gewijde leven. In de meer seculiere omgeving van vandaag gaat de katholieke gemeenschap door met het leveren van een belangrijke bijdrage aan het nationale leven. Dit niet alleen via onderwijs en zorg, maar speciaal door de geestelijke dimensie te laten zien van vragen die prominent voorkomen in het hedendaagse debat.

Met duizenden jongeren die dit keer Australië bezoeken past het om te bedenken welk soort wereld wij overdragen aan toekomstige generaties. In de woorden van uw volkslied, dit land “heeft overvloed aan gaven der natuur, aan schoonheid, rijk en uitzonderlijk”. Het wonder van Gods schepping herinnert ons aan de noodzaak om het milieu te beschermen en verantwoord rentmeesterschap te voeren over de goederen der aarde. In dit verband merk ik op dat Australië zich serieus inzet om haar verantwoordelijkheid te nemen voor het natuurlijke milieu. Evenzo voor het menselijke milieu heeft dit land grootmoedig internationale vredesoperaties gesteund en aan conflictoplossing bijgedragen in het Pacifische gebied, in Zuidoost Azië en elders. Dankzij de vele religieuze tradities die in Australië

vertegenwoordigd zijn, is dit bijzonder vruchtbare grond voor oecumenische en interreligieuze dialoog. Ik kijk ernaar uit om lokale vertegenwoordigers van verschillende christelijke gemeenschappen en andere religies te ontmoeten tijdens mijn verblijf, en dit belangrijke werk aan te moedigen als teken van de verzoenende werking van de Geest die ons verplicht om eenheid te zoeken in waarheid en liefde.

Maar eerst en vooral toch ben ik hier om de jeugd te ontmoeten, uit Australië en uit heel de wereld, en te bidden voor een hernieuwde uitstorting van de heilige Geest over alle deelnemers aan onze vieringen. Het uitgekozen thema voor Wereldjongerendag 2008 is genomen uit de woorden die Jezus zelf sprak tot zijn discipelen, zoals opgetekend in de Handelingen van de Apostelen: "Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en mijn getuigen zijn ... tot het uiteinde van de aarde" (1,8). Ik bid dat de heilige Geest geestelijke vernieuwing zal geven aan dit land, aan het Australische volk, aan de Kerk in heel Oceanië en inderdaad tot aan de uiteinden van de aarde. Jonge mensen worden tegenwoordig geconfronteerd met een verbijsterende veelheid aan levenskeuzes, zodat ze het soms moeilijk vinden om te weten hoe ze het beste hun idealisme en

hun energie kunnen kanaliseren. Het is de Geest die de wijsheid en de moed schenkt om de juiste weg te onderscheiden en te volgen. Hij bekroont onze armzalige pogingen met zijn goddelijke gaven, net als de wind die de zeilen vult en het schip voortstuwt, ver voorbij aan wat zwoegende roeiers met hun riemen kunnen bereiken. Op deze wijze stelt de Geest mannen en vrouwen in elk land en in elke generatie in staat heiligen te worden. Door de werking van de Geest hebben de jonge mensen hier bijeen voor de Wereldjongerendag misschien de moed om heiligen te worden! Dat is wat de wereld nodig heeft, meer dan wat ook.

Beste Australische vrienden, nogmaals dank ik jullie voor jullie hartelijke ontvangst en ik kijk ernaar uit deze dagen met jullie en met de jongeren van de wereld door te brengen. God zegene allen hier aanwezig, alle pelgrims en allen die in dit land wonen. En moge Hij altijd het Gemenebest van Australië zegenen en beschermen.

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: H. Lohman M.A.

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Welkomstviering door de jongeren

Toespraak

Barangaroo, Sydney Harbour

donderdag 17 juli 2008

Beste jongeren,

Wat is het fijn jullie hier te begroeten in Barangaroo, aan de kust van de schitterende haven van Sydney, met zijn beroemde brug en Opera House. Velen van jullie komen hier vandaan, uit het binnenland of uit de dynamische multiculturele gemeenschappen van de Australische steden. Anderen zijn gekomen van de verspreide eilanden van Oceanië en weer anderen uit Azië, het Midden-Oosten, Afrika en de Amerika's. Sommigen van jullie, zeker, zijn van zover gekomen als ik, Europa! Waar we ook vandaan komen, we zijn hier eindelijk in Sydney. En samen staan we in onze wereld als Gods familie, leerlingen van Christus, gesterkt door zijn Geest om getuigen te zijn van zijn liefde en waarheid voor iedereen!

Ik wil graag eerst de Aboriginal stamoudsten bedanken die mij verwelkomden voordat ik in Rose Bay op de boot stapte. Ik ben diep geroerd op uw land te staan, terwijl ik weet van het lijden en onrecht dat zij gedragen heeft, maar ben mij ook bewust van de genezing en de hoop die nu werkzaam zijn, en die terecht alle Australische burgers trots maken. Aan de jonge inheemsen – Aboriginals en Torres Strait Eilanders – en aan de jongeren van de Tokelau-eilanden druk ik mijn dankbaarheid uit voor uw enthousiaste wel-

kom. Via jullie zend ik mijn hartelijke groeten aan jullie volk.

Kardinaal Pell en aartsbisschop Wilson, ik dank u voor uw warme welkomstwoorden. Ik weet dat uw gevoelens weerklank vinden in de harten van de jongeren hier vanmiddag bijeen, en dus dank ik u allemaal. Ik zie een duidelijk beeld van de universele Kerk voor mij staan. De variëteit van landen en culturen waaruit jullie voortkomen laat zien dat Christus' Blijde Boodschap inderdaad voor iedereen is. Ze

heeft de 'uiteinden der aarde' bereikt. Toch weet ik ook dat een groot aantal van jullie nog steeds op zoek zijn naar een geestelijk thuisland. Sommigen van jullie, zeer welkom onder ons, zijn niet katholiek of christen. Anderen van jullie zweven aan de rand van het parochie- en kerkelijk leven. Jullie wil ik graag bemoeiding schenken. Stap naar voren in Christus' liefhebbende omarming. Herken de Kerk als jouw thuis. Niemand hoeft buiten te blijven, want vanaf de dag van Pinksteren is de Kerk één en universeel geweest.

Vanavond wil ik ook graag degenen insluiten die niet aanwezig zijn onder ons. Ik denk met name aan de lichamelijk of geestelijk zieken, jongeren in de gevangenis, hen die worstelen in de marges van onze samenlevingen, en degenen die zich om welke reden dan ook vervreemd voelen van de Kerk. Tot hen allen zeg ik: Jezus is dicht bij jou! Voel zijn genezende omarming, zijn medelijden en barmhartigheid!

Bijna tweeduizend jaar geleden werden de apostelen, vergaderd in de bovenzaal, samen met Maria en een paar gelovige vrouwen, vervuld van de heilige Geest (vgl. Hnd 1,14; 2,4). Op dat buitengewone moment, waarop de Kerk werd geboren, werden de verwarring en de angst die Christus' discipelen in de greep hielden, omgevormd tot krachtige overtuiging en vastberadenheid. Zij voelden zich verplicht te spreken over hun ontmoeting met de verrezen Jezus, die zij liefdevol de Heer waren gaan noemen. Op veel manieren waren de apostelen heel gewoon. Geen van hen kon claimen de perfecte leerling te zijn. Zij herkenden Christus niet (vgl. Lc 24,13-32), voelden zich beschaamd over hun eigen eerzucht (vgl. Lc

22,24-27), en hadden Hem zelfs verloochend (vgl. Lc 22,54-62). Toch, toen ze gesterkt werden door de heilige Geest, raakten zij vervuld van de waarheid van Christus' Evangelie en geïnspireerd tot vurige verkondiging ervan. Daartoe aangespoord riepen zij uit: bekeert u, laat u dopen, ontvang de heilige Geest (vgl. Hnd 2,37-38)! Gedragen door het onderricht van de apostelen, door gemeenschap, door het breken van het brood en door gebed (vgl. Hnd 2,42), trad de christelijke gemeente naar voren om zich te verzetten tegen de ontaardheid in de hen omringende cultuur (vgl. Hnd 2,40), om voor elkaar te zorgen (vgl. Hnd 2,44-47), om hun geloof in Jezus te verdedigen tegenover vijandigheid (vgl. Hnd 4,33), en om zieken te genezen (vgl. Hnd 5,12-16). En in gehoorzaamheid aan Christus' eigen gebod, gingen zij door met getuigen van het beste verhaal aller tijden. Namelijk dat God voor ons is gekomen, dat het goddelijke de menselijke geschiedenis is binnengetreten om haar om te vormen, en dat we geroepen zijn om onszelf onder te dompelen in Christus' reddende liefde, die het kwaad en de dood overwint. De heilige Paulus bracht de boodschap in zijn beroemde speech voor de Areopaag op deze manier: "God geeft aan ieder leven en adem, ja alles ... zodat heel het mensenvolk Hem zou zoeken en Hem wellicht tastenderwijs zou vinden. Hij is immers niet ver van ons. Want door Hem leven wij, bewegen wij en zijn wij" (vgl. Hnd 17,25-28).

En vanaf die tijd zijn mannen en vrouwen op weg gegaan om hetzelfde verhaal te vertellen, te getuigen van Christus' waarheid en liefde, en bij te dragen aan de opdracht van de Kerk. Vandaag denken wij aan die pionierende priesters, zusters en broeders die naar deze kust kwa-

men en naar andere delen van het Pacifische gebied, vanuit Ierland, Frankrijk, Brittannië en elders in Europa. De grote meerderheid was jong, sommigen nog in hun late tienerjaren. En toen zij afscheid namen van hun ouders, broers en zussen en vrienden, wisten zij dat ze waarschijnlijk nooit meer thuis zouden komen. Hun hele leven was een onbaatzuchtig christelijk getuigenis. Zij werden de nederige maar vasthoudende bouwers van zoveel van het sociale en geestelijke erfgoed, dat tegenwoordig nog altijd goedheid, medeleven en zin geeft aan deze landen. En zij gingen door met een nieuwe generatie te inspireren. We denken onmiddellijk aan het geloof dat de zalige Mary MacKillop steunde in haar pure vastberadenheid om speciaal de armen te helpen, en de zalige Peter To Rot in zijn standvastige besluit, dat sociaal leiderschap altijd het Evangelie moet insluiten. Denk ook aan jullie eigen grootouders en ouders, jullie eerste geloofsleraren. Zij hebben zich ook talloze offers van tijd en energie getroost, uit liefde voor jullie. Met de steun van jullie pastors en leraren hebben zij de niet altijd gemakkelijke maar veel voldoening gevende taak, om jullie toe te leiden naar alles wat goed is en waar. Door hun eigen getuigenis, hun onderricht en leven vanuit ons christelijk geloof.

Vandaag is het mijn beurt. Voor sommigen van jullie lijkt het misschien of we naar het uiteinde der aarde zijn gekomen! Voor mensen van jullie leeftijd echter, is iedere vliegtocht een opwindend vooruitzicht. Maar voor mij was het een beetje benauwend! Alleen waren de beelden van onze planeet vanuit de lucht echt fantastisch. De fonkeling van de Middellandse Zee, de grootsheid van de Noord-Afrikaanse woestijn, de weelderigheid van de bossen van Azië, de uitgestrektheid van

de Stille Oceaan, de horizon waar de zon opkwam en onderging, en de majestueuze schittering van de natuurlijke schoonheid van Australië waarvan ik de afgelopen dagen kon genieten. Dat alles wekte een diep gevoel van ontzag. Het is of je een glimp opvangt van het scheppingsverhaal uit Genesis. Licht en donker, de zon en de maan, de wateren, de aarde, en de levende schepselen, die allemaal "goed" zijn in Gods ogen (vgl. Gn 1,1-2,4). Wie zou, opgaand in dergelijke schoonheid, de woorden van de psalmist niet kunnen nazeggen tot lof voor de Schepper: "hoe ontzagwekkend is uw Naam op aarde" (Ps 8,2)?

En er is meer, iets dat nauwelijks is waar te nemen vanuit de lucht. Mannen en vrouwen naar niets minder dan Gods beeld en gelijkenis (vgl. Gn 1,26). In het hart van het wonder van de schepping zijn jullie en ik, de mensenfamilie, "gekroond met luister en met eer" (Ps 8,6). Hoe wonderlijk! Met de psalmist fluisteren we: "Wat is de mens dan, dat Gij naar hem omziet?" (Ps 8,5). En stil geworden, in een geest van dankbaarheid, in de kracht van heiligheid, denken we na.

Wat ontdekken we? Misschien komen we met tegenzin tot de erkenning, dat er ook littekens zijn die de oppervlakte van onze aarde markeren. Erosie, ontbossing, verspilling van 's werelds minerale en marieme bronnen voor onze onverzadigbare consumptie. Sommigen van jullie zijn eilandbewoners, wier bestaan wordt bedreigd door stijgende waterniveaus. Anderen komen uit landen die lijden aan de gevolgen van verwoestende droogte. Gods wonderbaarlijke schepping wordt soms ervaren als bijna vijandig voor zijn beheerders, soms zelfs gevaarlijk. Hoe kan wat 'goed' schijnt zo bedreigend zijn?

En er is meer. Wat denk je van de mens, het hoogtepunt van Gods schepping? Elke dag komen we de genialiteit van menselijke prestaties tegen. Van vooruitgang in de medische wetenschappen en knappe toepassing van technologie tot creativiteit in de kunsten, de kwaliteit en het plezier in de levens van mensen stijgt gestaag op vele manieren. Onder jullie zelf is er een bereidheid om de talloze kansen die jullie worden geboden waar te nemen. Sommigen van jullie blinken uit in studie, sport, muziek, dans of toneel, anderen hebben een scherp oog voor sociale rechtvaardigheid en ethiek, en velen van jullie zijn dienstbaar en doen vrijwilligerswerk. Wij allemaal, jong en oud, kennen die momenten waarop de aangeboren goedheid van de menselijke persoon, misschien even te zien in het gebaar van een klein kind of de bereidheid tot vergeving bij een volwassene, ons vervult van diepe vreugde en dankbaarheid.

Toch zijn zulke momenten niet blijvend. Dus we denken opnieuw na. En we ontdekken dat niet alleen de natuurlijke maar ook de sociale omgeving, de habitat die we voor onszelf vormgeven, haar littekens heeft, van wonden die erop wijzen dat er iets mis is. Ook hier, in ons persoonlijke leven en in onze maatschappij, kunnen we een vijandigheid tegenkomen, iets gevaarlijks. Een vergif dat dreigt aan te tasten wat goed is, te vervormen wie we zijn en het doel te verdraaien waarvoor we geschapen zijn. Voorbeelden te over, zoals jullie zelf weten. Onder de meer voorkomende zijn alcohol- en drugsmisbruik, en de verheerlijking van geweld en seksuele vernedering, vaak gepresenteerd door de televisie en het internet als vermaak. Ik vraag mezelf af, kan iemand oog in oog met mensen die echt slachtoffer zijn van geweld en seksu-

ele uitbuiting 'uitleggen' dat deze tragedies, denkbeeldig voorgesteld, worden gezien als louter 'vermaak'?

Er is ook iets kwaadaardigs, dat voortkomt uit het feit dat vrijheid en tolerantie zo vaak van de waarheid worden losgemaakt. Dit wordt gevoed door de idee, wijdverspreid tegenwoordig, dat er geen absolute waarheden zijn om ons leven te leiden. Het relativisme heeft, door zonder onderscheid praktisch aan alles waarde toe te kennen, 'ervaring' het allerbelangrijkste gemaakt. Toch kunnen ervaringen – losgemaakt van elke overweging van wat goed is of waar – niet tot echte vrijheid, maar tot morele of intellectuele verwarring leiden, tot verlaging van normen, tot verlies van zelfrespect en zelfs tot wanhoop.

Beste vrienden, het leven wordt niet bepaald door toeval, het is geen willekeur. Jullie eigen bestaan is gewild door God, gezegend en voorzien van een zin (vgl. Gn 1,28)! Het leven is niet louter een opeenvolging van gebeurtenissen of ervaringen, hoe nuttig vele daarvan ook zijn. Het is een zoektocht naar de waarheid, het goede en het mooie. Voor dát doel maken wij onze keuzes, dáárvoor gebruiken wij onze vrijheid, en het is hierin – in waarheid, goedheid en schoonheid – dat wij vreugde en geluk vinden. Laat je niet voor de gek houden door degenen die je slechts als nieuwe klant zien in een markt van ongedifferentieerde mogelijkheden, waar de keuze zelf het goede wordt, waar de nieuwigheid schoonheid overheerst, en waar subjectieve ervaring de plaats inneemt van de waarheid.

Christus biedt meer! Eigenlijk biedt Hij alles! Alleen Hij, die de Waarheid, de Weg

en dan ook het Leven is. Zo is de 'weg' die de apostelen naar de uiteinden der aarde voerde, het leven in Christus. Dit is het leven van de Kerk. En de toegang tot dit leven, tot de christelijke weg, is het Doopsel.

Vanavond wil ik daarom graag kort iets in herinnering roepen over ons begrip van het Doopsel, alvorens morgen over de heilige Geest na te denken. Op de dag van jullie Doopsel betrok God jullie in zijn heiligheid (vgl. 2Pe 1,4). Jullie werden aangenomen als zoon of dochter van de Vader. Jullie werden ingelijfd in Christus. Jullie werden tot verblijfplaats van zijn Geest gemaakt (vgl. 1Kor 6,19). Inderdaad, tegen de voltrekking van jullie Doopsel heeft de priester zich tot jullie ouders en de aanwezigen gewend en, je bij naam noemend, gezegd: "je bent een nieuw schepsel geworden".¹

Beste vrienden, thuis, op school of de universiteit, op je werk of in je vrije tijd, denk eraan dat je een nieuw schepsel bent! Als christenen staan jullie in deze wereld en weten jullie dat God een menselijk gezicht heeft, Jezus Christus, de 'Weg' die alle menselijke verlangens stilt, en het 'Leven' waarvan we allen geroepen worden te getuigen, altijd wandelend in Zijn licht.²

De taak om te getuigen is niet gemakkelijk. Er zijn er velen vandaag die beweren dat God erbuiten moet worden gehouden, en dat religie en geloof, prima voor individuen, volledig zou moeten worden geweerd uit het publieke domein, of alleen erbij gehaald voor beperkte praktische doeleinden. Deze secularistische visie tracht het menselijk leven te verklaren en de maatschappij te vormen zonder veel of enige verwijzing naar de Schepper. Ze

presenteert zichzelf als neutraal, onpartijdig en iedereen insluitend. Maar in werkelijkheid, zoals iedere ideologie, legt het secularisme een wereldvisie op. Als God irrelevant is voor het publieke leven, wordt de maatschappij gevormd naar een goddeloos beeld. Wanneer God wordt overschaduwd, begint ons vermogen af te nemen om de natuurlijke orde, zin en het 'goede' te herkennen. Wat ogenschijnlijk werd bevorderd als menselijke vindingrijkheid, manifesteert zich al gauw als dwaze, hebzuchtige en egoïstische uitbuiting. En zo zijn we ons meer en meer bewust geworden van onze behoefte aan nederigheid ten overstaan van de kwetsbare complexiteit van Gods wereld.

Maar hoe is het met ons sociale milieu? Zijn we net zo alert voor de signalen dat we de morele structuur, waarvan God de mensheid heeft voorzien, de rug toekeren?³ Herkennen wij dat de aangeboren waardigheid van elk individu berust op zijn of haar diepste identiteit, als beeld van de Schepper? En daarom dat de mensenrechten universeel zijn, gebaseerd op de natuurwet, en niet iets dat afhangt van onderhandeling of steun, laat staan compromissen? En dat voert ons tot nadenken over welke plaats de armen, ouderen, immigranten en stemlozen in onze samenlevingen hebben. Hoe kan het, dat huiselijk geweld zoveel moeders en kinderen kwelt? Hoe kan het, dat de meest wonderbaarlijke en heilige menselijke ruimte, de schoot, tot plaats is geworden van onuitsprekelijk geweld?

Mijn dierbare vrienden, Gods schepping is één en is goed. De inzet voor geweldloosheid, duurzame ontwikkeling, gerechtigheid en vrede, en de zorg voor ons milieu zijn van levensbelang voor de mensheid. Zij kunnen echter niet worden

1. Vgl. *De viering van het doopsel*, 99.

2. Vgl. *a.w.*, 100.

3. Vgl. Benedictus XVI, Boodschap ter gelegenheid van de viering van de 40ste Wereldvrede-
desdag, 1 januari 2007 (8 december 2006), 8, in: *Kerkelijke documentatie* 35/1-2 (16 februari 2007), 34.

begrepen zonder diep na te denken over de aangeboren waardigheid van elk menselijk leven vanaf de conceptie tot de natuurlijke dood: een waardigheid door God zelf gegeven en dus onschendbaar. Onze wereld is de hebzucht, uitbuiting en verdeeldheid, de eeuwige valse idolen, halve antwoorden en de pijn van loze beloftes moe geworden. Ons hart en onze geest smachten naar een levensvisie waarin liefde blijvend is, gaven worden gedeeld, aan eenheid wordt gewerkt, vrijheid haar zin vindt in waarheid, en waar identiteit gevonden wordt in respectvolle gemeenschap. Dit is het werk van de heilige Geest! Dit is de hoop, voorgehouden door het Evangelie van Jezus Christus. Om van deze realiteit te getuigen, werden jullie opnieuw geschapen bij het Doopsel en gesterkt door de gaven van de Geest bij het Vormsel. Laat dit de boodschap zijn die je meeneemt uit Sydney voor de wereld!

Hierna begroette de paus de jongeren in diverse talen. In het Frans en Duits zei hij:

Frans: Beste jonge Franstaligen, gedreven door het verlangen om jullie geloof te

verdiepen, zijn jullie van de uiteinden van de aarde gekomen om in Sydney de unieke en gemeenschappelijke ervaring mee te maken van een bevoorrechte ontmoeting met de Heer. Het is de heilige Geest die jullie hier heeft samengebracht. Moge Hij jullie zijn aanwezigheid laten ervaren in jullie hart en jullie ertoe bewegen vurig te getuigen van Jezus Christus, gestorven en verrezen voor jullie!

Duits: Beste vrienden, die mij in mijn moedertaal verstaat, ik groet jullie allen hartelijk. Toon je overal als blijde getuigen van de blij makende boodschap van Jezus! Spreek moedig van jullie geloof, ook als je soms op tegenspraak stuit en het kruis van de afwijzing ervaart. De Heer, die voor ons een groter kruis gedragen heeft, zal jullie bijstaan. God schenke jullie een goede, gezegende tijd hier in Australië.

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: H. Lohman M.A.

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Oecumenische ontmoeting

Toespraak

Crypte van St. Mary's Cathedral, Sydney

vrijdag 18 juli 2008

Dierbare broeders en zusters in Christus,

Ik breng van harte dank aan God voor deze mogelijkheid u allen te ontmoeten en met u te bidden, u die hier gekomen bent als vertegenwoordigers van verschillende christelijke gemeenschappen in Australië. Dankbaar voor de welkomstwoorden van kardinaal Forsyth en kardinaal Pell, begroet ik u vreugdevol in de naam van de Heer Jezus, de "sluitsteen" van "het huisgezin van God" (vgl. Ef 2,19-20). Ik wil graag een bijzondere groet richten aan kardinaal Edward Cassidy, de voormalige voorzitter van de Pauselijke Raad ter bevordering van de Eenheid van de Christenen, die vandaag om gezondheidsredenen niet bij ons kan zijn. Ik herinner mij met dankbaarheid zijn vastberaden toewijding aan de verbetering van het wederzijdse begrip onder alle christenen en ik wil u allen vragen met mij te bidden voor zijn voorspoedig herstel.

Australië is een land dat gekenmerkt wordt door veel etnische en religieuze diversiteit. Immigranten komen aan in dit schitterende land in de hoop hier geluk en werkgelegenheid te vinden. Uw land is ook een land dat het belang van godsdienstvrijheid erkent, hetgeen een grondrecht is dat, indien geëerbiedigd, burgers in staat stelt te handelen naar de waarden die geworteld zijn in hun diepste overtuiging en zo bij te dragen aan het welzijn

van de samenleving. Op die manier werken christenen, gezamenlijk met aanhangers van andere godsdiensten, samen tot het bevorderen van menselijke waardigheid en broederschap onder alle naties.

Australiërs houden van oprechte en open discussie. Dat is de oecumenische beweging ten goede gekomen. Een voorbeeld daarvan is het in 2004 door de leden van de Nationale Raad van Kerken in Austra-

lië getekende *Covenant*. Dit document erkent een gezamenlijk engagement, stelt doelen en erkent punten van overeenkomst, zonder daarbij de verschillen te verdoezelen. Een dergelijke benadering toont niet alleen de mogelijkheid aan concrete oplossingen te formuleren voor vruchtbare samenwerking in deze tijd, maar ook de noodzaak verder te gaan met de geduldige discussie over theologische verschilpunten. Mogen uw verdere besprekingen in de Raad van Kerken en in andere plaatselijke fora voortbouwen op hetgeen u reeds hebt bereikt.

Dit jaar vieren we de tweeduizendste verjaardag van de geboorte van de heilige Paulus, een onvermoeibaar werker voor de eenheid in de jonge Kerk. In de schriftlezing die wij zojuist hebben gehoord, herinnert Paulus ons aan de geweldige genade die we hebben ontvangen doordat we in het Doopsel tot leden van het Lichaam van Christus zijn geworden. Daarom is dit sacrament, de toegangsdeur tot de Kerk en tot de “band van eenheid” voor iedereen die erdoor herboren is,¹ het uitgangspunt van de gehele oecumenische beweging. Maar dat is niet het laatste doel. De weg van de oecumene wijst uiteindelijk in de richting van een gezamenlijke viering van de Eucharistie,² die Christus aan Zijn apostelen heeft toevertrouwd als het sacrament van de eenheid van de Kerk *par excellence*. Ofschoon er nog hindernissen overwonnen moeten worden, kunnen we er zeker van zijn dat een gezamenlijke Eucharistie ons eens zal sterken in ons vaste voornemen elkaar lief te hebben en te dienen in navolging van onze Heer: want Jezus’ gebod “Blijft dit doen om Mij te gedenken” (Lc 22,19) is onlosmakelijk verbonden met Zijn vermaning “elkaar de voeten te wassen” (Joh 13,14). Daarom zal een openhartige dia-

loog wat betreft de plaats van de Eucharistie – gestimuleerd door een hernieuwde en zorgvuldige studie van de Schrift, van de geschriften van de Kerkvaders en van documenten uit de tweeduizend jaar oude christelijke geschiedenis³ – er ongetwijfeld toe bijdragen de oecumenische beweging te bevorderen en ons getuigenis voor de wereld te bundelen.

Dierbare vrienden in Christus, ik denk dat u het met mij eens zult zijn dat de oecumenische beweging een kritisch punt heeft bereikt. Om voortgang te boeken moeten we God voortdurend vragen ons denken te vernieuwen met de hulp van de heilige Geest (vgl. Rom 12,2), Die tot ons spreekt door de Schriften en ons tot de volle waarheid leidt (vgl. 2Pe 1,20-21; Joh 16,13). We moeten ons hoeden voor iedere bekoring de leer te zien als iets dat verdeeldheid brengt en daarom een belemmering vormt voor de schijnbaar meer dringende en directe opdracht de wereld waarin wij leven te verbeteren. In werkelijkheid toont de geschiedenis van de Kerk aan dat *praxis* niet alleen onscheidbaar is van *didache* of leer, maar er zelfs uit voortvloeit. Hoe sterker wij streven naar een dieper begrip van de goddelijke mysteries, des te welsprekender zullen onze daden van naastenliefde getuigen van Gods gulle goedheid en liefde jegens allen. De heilige Augustinus bracht de band tussen de gave van het inzicht en de deugd van de naastenliefde tot uitdrukking, toen hij schreef dat de geest door de liefde terugkeert tot God,⁴ en dat waar men naastenliefde ziet, men de Drie-eenheid ziet.⁵

Daarom maakt de oecumenische dialoog niet alleen vorderingen door een uitwisseling van ideeën, maar ook door het delen van wederzijds verrijkende gaven.⁶

1. Vgl. Tweede Vaticaans Concilie, Decreet over de katholieke deelneming aan de oecumenische beweging *Unitatis redintegratio*, 22.

2. Vgl. Johannes Paulus II, Encycliek *Ut unum sint* (25 mei 1995), 23-24, 45, in: *Kerkelijke documentatie* 23/6-7 (oktober 1995), 302-304, 311-312.

3. Vgl. *a.w.*, 69-70, in: *a.w.*, 322.

4. Vgl. *De Moribus Ecclesiae Catholicae*, XII, 21.

5. Vgl. *De Trinitate*, VIII, 8,12.

6. Vgl. *Ut unum sint*, 28, 57, in: *a.w.*, 305, 316-317.

Een 'idee' streeft de waarheid na; een 'gave' brengt liefde tot uitdrukking. Beide zijn onontbeerlijk voor dialoog. Onszelf openen om geestelijke gaven van andere christenen te kunnen ontvangen, stimuleert ons vermogen het licht van de waarheid te zien, dat van de heilige Geest komt. De heilige Paulus leert dat we in de *koinonia* van de Kerk toegang hebben tot de waarheid van het evangelie, evenals tot de middelen om deze veilig te stellen, want de Kerk is "gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten", met Jezus Zelf als de sluitsteen (Ef 2,20).

In dit licht kunnen we wellicht de complementaire bijbelse beelden beschouwen van "lichaam" en "tempel", die gebruikt worden om de Kerk te beschrijven. Door het beeld van het lichaam te gebruiken (vgl. 1Kor 12,12-31) vestigt Paulus de aandacht op de organische eenheid en verscheidenheid die de Kerk in staat stelt te ademen en te groeien. Even veelzeggend echter is het beeld van een stevige, goed geconstrueerde tempel, opgebouwd uit levende stenen op een vast fundament. Jezus Zelf brengt deze beelden van "tempel" en "geest" in volmaakte eenheid bij elkaar (vgl. Joh 2,21-22; Lc 23,45; Apk 21,22).

Ieder element van de structuur van de Kerk is belangrijk, maar alle zouden wankelen en vergaan zonder de hoeksteen, die Christus is. Als "medeburgers van de heiligen" en "huisgenoten van God" moeten christenen samenwerken om te waarborgen dat het gebouw stevig staat, zodat anderen zich aangetrokken zullen voelen

om binnen te gaan en daar de overvloedige schatten van genade te ontdekken. Als we christelijke waarden bevorderen, mogen we niet nalaten hun bron te verkondigen door gemeenschappelijk getuigenis te geven van Jezus Christus de Heer. Hij heeft de apostelen Zijn opdracht gegeven, Hij is door profeten verkondigd, en Hem bieden wij aan de wereld aan.

Dierbare vrienden, uw aanwezigheid vervult mij met de vurige hoop dat we de moed zullen hebben gezamenlijk van Christus te getuigen, terwijl we samen verder gaan op de weg naar de volledige eenheid. Paulus spreekt over het belang van de profeten in de jonge Kerk; ook wij hebben door ons Doopsel een profetische roeping ontvangen. Ik vertrouw erop dat de Geest onze ogen zal openen om de gaven van anderen te zien, ons hart om Zijn kracht te ontvangen en onze geest om het licht van Christus' waarheid te aanschouwen. Ik zeg u allen van harte dank voor de tijd, de kennis en de talenten die u hebt ingezet omwille van het "ene lichaam en de ene geest" (vgl. Ef 4,4; 1Kor 12,13), die de Heer voor Zijn volk gewild heeft en waarvoor Hij zelfs Zijn leven heeft gegeven. Aan Hem zij alle heerlijkheid en macht tot in de eeuwen der eeuwen. Amen!

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Ontmoeting met vertegenwoordigers van andere godsdiensten

Toespraak

Kapittelzaal van St. Mary's Cathedral, Sydney

vrijdag 18 juli 2008

Dierbare vrienden,

Ik richt een hartelijke groet van vrede en welwillendheid tot u allen hier als vertegenwoordigers van verschillende religieuze tradities in Australië. Verheugd over deze ontmoeting, dank ik rabbi Jeremy Lawrence en sjeik Mohamadu Saleem voor de welkomstwoorden die zij hebben uitgesproken in naam van zichzelf en van hun respectievelijke geloofsgemeenschappen.

Australië is bekend om de sympathieke wijze waarop het volk burens en bezoekers bejegt. Het is een volk dat vrijheid van godsdienst hoog in het vaandel heeft. Uw land erkent dat eerbied voor dit grondrecht mensen de vrije ruimte geeft God te aanbidden volgens hun geweten, hun geest te voeden, en te handelen naar de ethische overtuigingen die uit hun geloof voortvloeien.

Een harmonieuze verhouding tussen godsdienst en openbaar leven is des te belangrijker in een tijd waarin sommige mensen

godsdienst zijn gaan beschouwen als een oorzaak van verdeeldheid eerder dan als een kracht die samenbindt. In een wereld die bedreigd wordt door boosaardige en willekeurige vormen van geweld, roept de verenigde stem van godsdienstige mensen naties en gemeenschappen op conflicten op vreedzame wijze op te lossen, en met volledig respect voor de menselijke waardigheid. Eén van de vele manieren waarop godsdienst de mensheid ten dienste staat is het aanbieden van een visie op de menselijke persoon, die de nadruk legt op ons ingeboren streven edelmoedig te leven en

vriendschapsbanden aan te knopen met onze naasten. Ten diepste kunnen menselijke verhoudingen niet bepaald worden in termen van macht, overheersing en eigenbelang. Ze weerspiegelen en vervolmaken veeleer de natuurlijke neiging van de mens om in gemeenschap en eensgezindheid met anderen te leven.

Het in het hart van mensen gewortelde religieuze gevoel doet mannen en vrouwen openstaan voor God en brengt hen tot de ontdekking dat persoonlijke vervulling niet bestaat uit de zelfzuchtige bevrediging van kortstondige verlangens. Het leidt er juist toe dat we tegemoet komen aan de noden van anderen en zoeken naar concrete manieren om bij te dragen aan het algemeen welzijn. Godsdiensten spelen wat dit betreft een speciale rol, want ze leren de mensen dat waarachtige dienstverlening offer en zelfbeheersing vereist, eigenschappen die moeten worden aangekweekt door zelfverloochening, matigheid en een bescheiden gebruik van de goederen van deze wereld. Zo worden mensen ertoe gebracht het leefmilieu te beschouwen als een wonder dat overwogen en geëerbiedigd moet worden, en niet als een product voor gewoon gebruik. Het is aan gelovige mensen te laten zien dat het mogelijk is vreugde te vinden in eenvoudig en bescheiden leven, daarbij edelmoedig delend van de eigen overvloed met mensen die gebrek lijden.

Vrienden, u zult het zeker met mij eens zijn dat deze waarden bijzonder belangrijk zijn voor de goede vorming van jonge mensen, die zo vaak in de bekoring zijn het leven zelf als een consumptieartikel te beschouwen. Ook zij zijn in staat tot zelfbeheersing: bij sport, bij de schepende kunst, bij hun academische studies

nemen ze die uitdaging graag aan. Het kan toch niet ontkend worden dat veel jonge mensen, als ze zich voor grote idealen gesteld zien, zich aangetrokken voelen tot een ascetische levensstijl en het praktiseren van morele deugd, door zelfrespect en de zorg voor anderen? Ze genieten ervan de gave van de schepping te overwegen en worden geboeid door het mysterie van het transcendente. In dit opzicht zouden zowel confessionele scholen als staatsscholen nog meer kunnen doen om de spirituele dimensie van iedere jonge mens te bevorderen. In Australië is, zoals ook elders, godsdienst een beweegreden geweest voor het oprichten van veel onderwijsinstellingen, en het is terecht dat godsdienst vandaag de dag nog steeds een plaats heeft in het leerplan van scholen. Opvoeding is dikwijls een thema bij de beraadslagingen van de *Interfaith Cooperation for Peace and Harmony* en ik wil de deelnemers aan dit initiatief van harte aanmoedigen het gesprek voort te zetten over de waarden die de intellectuele, menselijke en godsdienstige dimensies van een goede opvoeding samenbrengen.

De wereldgodsdiensten vragen steeds de aandacht voor het wonder van het menselijk bestaan. Wie verbaast zich niet over de kracht van het verstand om de geheimen van de natuur door wetenschappelijke ontdekkingen te doorgronden? Wie voelt geen emotie bij de gedachte een visioen voor de toekomst te ontwikkelen? Wie is niet onder de indruk van de kracht van de menselijke geest zich doelen te stellen en manieren te ontwikkelen om die te bereiken? Mannen en vrouwen zijn niet alleen begiftigd met de mogelijkheid zich voor te stellen hoe de dingen beter zouden kunnen zijn, maar ze kunnen hun energie ook inzetten om ze te verbeteren. Wij zijn ons bewust van onze unieke rela-

tie tot het rijk van de natuur. Als we dan geloven dat we niet zijn onderworpen aan de wetten van het materiële universum op de manier waarop de rest van de schepping dat is, moeten we dan goedheid, medelijden, vrijheid, solidariteit en respect voor ieder individu niet maken tot een essentieel deel van ons visioen voor een menselijker toekomst?

Toch dwingt godsdienst, door ons te herinneren aan menselijke eindigheid en zwakheid, er ons ook toe onze ultieme hoop niet te vestigen op deze vergankelijke wereld. De mens is “niet meer dan een ademtocht, zijn dagen vergaan als een vluchtige schaduw” (Ps 144,4). Wij hebben allemaal de teleurstelling ervaren het goede dat we wilden doen niet te kunnen volbrengen, evenals het probleem om in complexe situaties de juiste keuze te maken.

De Kerk deelt deze waarnemingen met andere godsdiensten. Bewogen door liefde benadert zij de dialoog, in het geloof dat de ware bron van vrijheid te vinden is in de persoon van Jezus van Nazaret. Christenen geloven dat Hij het menselijk potentieel voor deugd en goedheid volledig ontsluit en dat Hij ons bevrijdt van zonde en duisternis. De universaliteit van de menselijke ervaring, die alle geografische grenzen en culturele beperkingen overschrijdt, maakt het de aanhangers van verschillende godsdiensten mogelijk de dialoog aan te gaan, om intensief bezig te zijn met het mysterie van de vreugde en het lijden van het leven. Op dit gebied zoekt de Kerk geestdriftig naar mogelijkheden om te luisteren naar de geestelijke ervaring van andere godsdiensten. We zouden kunnen zeggen dat alle godsdiensten ernaar streven door te dringen in de diepe betekenis van het menselijk bestaan door dit te verbinden aan een

oorsprong of beginsel dat daar buiten ligt. Godsdiensten bieden een poging de kosmos te begrijpen als iets dat van deze oorsprong of dit beginsel uitgaat en ernaar terugkeert. Christenen geloven dat God deze oorsprong en dit beginsel heeft geopenbaard in Jezus, Die de bijbel de “Alfa en de Omega” noemt (vgl. Apk 1,8; 22,1).

Dierbare vrienden, ik ben naar Australië gekomen als ambassadeur van de vrede. Daarom ben ik gelukkig dat ik u mag ontmoeten, u, met wie ik zowel het verlangen als de wens deel de wereld te helpen de vrede te bereiken. Onze zoektocht naar vrede gaat hand in hand met onze zoektocht naar zin, want in de ontdekking van de waarheid vinden we de zekere weg naar de vrede.¹ Onze poging om verzoening tussen de volken te bewerkstelligen ontspringt uit en leidt tot die waarheid die het leven zin geeft. Godsdienst brengt vrede, maar nog belangrijker, godsdienst wekt in de menselijke geest dorst naar waarheid en honger naar deugd. Mogen wij iedereen – en in het bijzonder de jongeren – aanmoedigen zich te verwonderen over de schoonheid van het leven, te zoeken naar de ultieme betekenis ervan en ernaar te streven de geweldige mogelijkheden die het biedt te verwerklijken!

Met deze gevoelens van respect en bevoegdheid beveel ik u aan bij de voorzienigheid van de almachtige God en verzeker ik u van mijn gebeden voor u en voor uw geliefden, voor de leden van uw gemeenschappen en voor alle burgers van Australië.

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra

1. Vgl. Benedictus XVI, Boodschap ter gelegenheid van de 39ste Internationale Dag voor de Vrede, 1 januari 2006 (8 december 2005), in: *Kerkelijke documentatie* 34/2 (7 april 2006), 39-45.

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Eucharistieviering met bisschoppen, seminaristen en novicen

Homilie

St. Mary's Cathedral, Sydney

zaterdag 19 juli 2008

Dierbare broeders en zusters,

Het verheugt mij in deze prachtige kathedraal mijn broeders in het bisschopsambt en het priesterambt, alsook de diakens, de religieuzen en de leken van het aartsbisdom Sydney te mogen begroeten. Ik richt mijn groeten heel bijzonder tot de seminaristen en de jonge religieuzen die onder ons aanwezig zijn. Zij zijn, zoals de jonge Israëlieten in de eerste lezing van vandaag, een teken van hoop en vernieuwing voor Gods volk; en, zoals die jonge Israëlieten, zullen zij de taak hebben het huis van de Heer in de komende generatie op te bouwen.

Als we dit schitterende gebouw bewonderen, moeten we uiteraard denken aan al die vele priesters, religieuzen en gelovige leken die, ieder op hun eigen manier, hebben bijgedragen aan de opbouw van de Kerk in Australië. Onze gedachten gaan in het bijzonder uit naar de kolonistenfamilies aan wie Father Jeremiah O'Flynn bij zijn vertrek het Allerheiligst Sacrament toevertrouwde, een 'kleine kudde' die deze kostbare schat koesterde en bewaarde, en doorgaf aan volgende generaties, die dit

grote tabernakel bouwden tot eer van God. Laten wij ons verheugen over hun trouw en volharding en ons wijden aan de opdracht hun werk voort te zetten, voor de verbreiding van het evangelie, de bekeering van de harten en de groei van de Kerk in heiligheid, eenheid en liefde!

We gaan zo meteen de wijding vieren van het nieuwe altaar van deze eerbiedwaardige kathedraal. Zoals het reliëf aan de voorgevel ons krachtig in herinnering

brengt, is ieder altaar een symbool van Jezus Christus, aanwezig in Zijn Kerk als priester, altaar en offerlam tegelijk.¹ Gekruisigd, begraven en opgestaan uit de dood, levend gemaakt in de Geest en gezeten aan de rechterhand van de Vader, is Christus onze grote Hogepriester geworden, die voor eeuwig onze Voorspreker is. In de liturgie van de Kerk, en vooral in het Misoffer dat voltrokken wordt op de altaren van de wereld, worden wij, de leden van Zijn mystieke Lichaam, door Hem uitgenodigd te delen in Zijn zelfgave. Hij roept ons op, als het priesterlijk volk van het nieuwe en altijddurende verbond, om in eenheid met Hem onze persoonlijke, dagelijkse offers te brengen voor de redding van de wereld.

In de liturgie van vandaag brengt de Kerk ons in herinnering dat wij, net zoals dit altaar, gewijd zijn, 'afgezonderd' voor de dienst aan God en de opbouw van Zijn Koninkrijk. Maar al te vaak echter zijn we ondergedompeld in een wereld die God 'opzij' wil zetten. In de naam van menselijke vrijheid en autonomie wordt er over God gezwegen, wordt godsdienst gereduceerd tot een persoonlijke devotie en het geloof in het openbaar gemeden. Soms kan deze mentaliteit, die zo haaks op de kern van het evangelie staat, zelfs ons eigen begrip van de Kerk en haar missie verduisteren. Wij kunnen ook bekoord worden het geloofsleven te reduceren tot niet meer dan een gevoelskwestie, en zo de kracht ervan te beperken om een consequent wereldbeeld en een ernstige dialoog te bieden met betrekking tot de andere wereldbeelden die strijden om de geest en het hart van onze tijdgenoten.

Toch toont de geschiedenis, inclusief de geschiedenis van onze tijd, dat de vraag naar God nooit zal verstommen en dat

onverschilligheid voor de godsdienstige dimensie van het menselijk bestaan uiteindelijk de mens zelf verlaagt en verzaakt. Is dat niet de boodschap die door de indrukwekkende architectuur van deze kathedraal wordt verkondigd? Is dat niet het mysterie van het geloof dat bij iedere viering van de Eucharistie van dit altaar zal worden verkondigd? Het geloof leert ons dat we in Jezus Christus, het mensgeworden Woord, de verhevenheid van onze eigen menselijkheid leren verstaan, het mysterie van ons leven op deze aarde, en de sublieme bestemming die ons in de hemel wacht.² Het geloof leert ons dat wij schepselen van God zijn, geschapen naar Zijn beeld en gelijkenis, begiftigd met een onaantastbare waardigheid en geroepen tot eeuwig leven. Waar de mens verlaagd wordt, wordt de wereld om ons heen ook verlaagd; die verliest haar uiteindelijke zin en dwaalt af van haar doel. Wat dan ontstaat is een cultuur niet van het leven maar van de dood. Hoe kan dit worden beschouwd als 'vooruitgang'? Het is een stap achteruit, een vorm van terugval, die uiteindelijk de bronnen van het leven zelf voor de mensen en voor de hele samenleving doet opdrogen.

We weten dat ten slotte – zoals de heilige Ignatius van Loyola het zo duidelijk zag – de enige werkelijke 'maatstaf' waaraan alle menselijke werkelijkheid gemeten kan worden het kruis is, met zijn boodschap van onverdiende liefde die zegeviert over kwaad, zonde en dood en nieuw leven en onvergankelijke vreugde schept. Het kruis openbaart dat we onszelf alleen vinden als we ons leven weggeven, Gods liefde ontvangen als een onverdiende gave en ons inzetten om alle mensen binnen te brengen in de schoonheid van die liefde en in het licht dat alleen de wereld redding brengt.

1. Vgl. *Prefatie V van Pasen*.

2. Vgl. Tweede Vaticaans Concilie, pastorale Constitutie over de Kerk in de wereld van deze tijd *Gaudium et spes*, 24.

In deze waarheid – dit mysterie van het geloof – zijn wij ‘geheiligd’ (vgl. Joh 17,17-19), en in deze waarheid zijn wij geroepen om te groeien, met de hulp van Gods genade, in dagelijkse trouw aan Zijn woord, binnen de levengevende gemeenschap van de Kerk. Maar hoe moeilijk is deze weg van heiliging! Hij eist voortdurende ‘bekering’, een offerend ‘aan zichzelf sterven’, hetgeen de voorwaarde is voor het volledig aan God toebehoren, een verandering van geest en hart, die ware vrijheid schenkt en een nieuwe, ruime blik. De liturgie van vandaag biedt een veelzeggend symbool van die voortschrijdende geestelijke verandering, waartoe ieder van ons is geroepen. Van het besprenkelen met water, de verkondiging van Gods woord en de aanroeping van alle heiligen tot het wijdingsgebed, het zalven en het wassen van het altaar, dat dan met wit bekleed en met licht omhuld wordt – al deze ritens nodigen ons uit onze eigen toewijding in het Doopsel opnieuw te beleven. Zij nodigen ons uit de zonde en haar valse bekoring te verwerpen en steeds dieper te drinken uit de levenschenkende bronnen van Gods genade.

Dierbare vrienden, moge deze viering, in aanwezigheid van de Opvolger van Petrus, een ogenblik zijn van hernieuwde toewijding en hernieuwing voor de hele Kerk in Australië! Ik wil hier enkele ogenblikken stilstaan om de schaamte te erkennen die wij allen hebben gevoeld als gevolg van het seksueel misbruik van minderjarigen door een aantal priesters en religieuzen in dit land. Ik betreur werkelijk ten diepste de pijn en het lijden dat de slachtoffers hebben doorstaan en ik verzeker hun dat ik, als hun Herder, deel in hun lijden. Deze wandaden, die het vertrouwen zozeer geschonden hebben,

verdienen een ondubbelzinnige veroordeling. Ze hebben heel veel pijn veroorzaakt en hebben het getuigenis van de Kerk geschaad. Ik vraag u allen om uw bisschoppen te steunen en bij te staan en met hen samen te werken in de bestrijding van dit kwaad. Aan de slachtoffers moeten medeleven en zorg geboden worden en de verantwoordelijken voor dit kwaad moeten worden berecht. Het is een heel belangrijke prioriteit een veiligere en gezondere omgeving te bevorderen, in het bijzonder voor jonge mensen. In deze dagen, die in het teken van de Wereldjongerendagen staan, worden wij eraan herinnerd hoe kostbaar de schat is, die ons in onze jongeren is toevertrouwd en hoe een groot deel van de missie van de Kerk in dit land aan hun opvoeding en zorg is besteed. Terwijl de Kerk van Australië voortgaat zich in de geest van het evangelie daadwerkelijk in te zetten voor deze ernstige pastorale uitdaging, bid ik samen met u dat deze tijd van zuivering zal leiden tot genezing, verzoening en steeds grotere trouw aan de morele eisen van het evangelie.

Ik wil mij nu wenden tot de seminaristen en jonge religieuzen in ons midden, met een speciaal woord van genegenheid en bemoediging. Dierbare vrienden: met grote edelmoedigheid bent u de weg opgegaan richting een bijzondere toewijding, geworteld in uw Doopsel en ingeslagen in antwoord op de persoonlijk oproep van de Heer. U hebt zich, op verschillende manieren, verbonden om in te gaan op de uitnodiging van Christus Hem te volgen, alles achter te laten en uw leven te wijden aan het streven naar heiligheid en de dienst aan Zijn volk.

In het evangelie van vandaag roept de Heer ons op “te geloven in het licht” (vgl.

Joh 12,36). Voor u, dierbare jonge seminaristen en religieuzen, hebben deze woorden een speciale betekenis. Ze zijn een oproep om te vertrouwen op de waarheid van Gods woord en vast te hopen op Zijn beloften. Ze nodigen ons uit om, met de ogen van geloof, het onfeilbare werken van Zijn genade te zien, overal om ons heen, ook in die donkere tijden als al onze pogingen tevergeefs lijken te zijn. Laat dit altaar, met zijn krachtige beeld van Christus, de Lijdende Dienaar Gods, een voortdurende inspiratie voor u zijn. Er zijn zeker tijden dat iedere trouwe leerling de hitte en de last van de dag zal ervaren (vgl. Mt 20,12) en de strijd om profetisch getuigenis af te leggen voor een wereld die doof kan lijken voor de eisen van Gods woord. Weest niet bang! Geloof in het licht! Sluit de waarheid in uw hart, die we vandaag in de tweede lezing hebben gehoord: “Jezus Christus is dezelfde gisteren, vandaag en tot in eeuwigheid” (Heb 13,8). Het licht van Pasen blijft de duisternis verdrijven!

De Heer nodigt ook ons uit te wandelen in het licht (vgl. Joh 12,35). Ieder van u is de meest grootse en eervolle strijd aangaan, om toegewijd te worden in de waarheid, te groeien in deugd, harmonie te bereiken tussen uw gedachten en idealen enerzijds en uw woorden en daden anderzijds. Dringt oprecht en diep binnen in de discipline en de geest van uw vormingsprogramma. Wandelt dagelijks in het licht van Christus door trouw te zijn aan persoonlijk en liturgisch gebed, gevoed door meditatie over het geïnspireerde woord van God. De Kerkvaders beschouwden de Schrift graag als een geestelijke Hof van Eden, een tuin waar wij vrij met God kunnen wandelen, terwijl wij de schoonheid en de harmonie bewonderen van Zijn reddingsplan, zoals

het vrucht draagt in ons eigen leven, in het leven van de Kerk en in de gehele geschiedenis. Laat dan gebed en meditatie over Gods woord de lamp zijn die uw schreden verlicht, zuivert en leidt langs het pad dat de Heer voor u heeft uitgezet. Maakt de dagelijkse viering van de Eucharistie tot het middelpunt van uw leven. In iedere Mis, als het Lichaam en Bloed van de Heer worden opgeheven aan het einde van het Eucharistisch Gebed, heft dan uw eigen hart en leven op, door Christus, met Hem en in Hem, in de eenheid van de heilige Geest, als liefdevol offer aan God, onze Vader.

Op die manier, dierbare jonge seminaristen en religieuzen, zult u zelf levende altaren worden, waar de offerliefde van Christus aanwezig komt als inspiratie en bron van geestelijke voeding voor iedereen die u ontmoet. Door de oproep van de Heer te aanvaarden Hem te volgen in kuisheid, armoede en gehoorzaamheid, bent u begonnen aan een reis van radicale navolging als Zijn leerlingen, die u zal maken tot “tekenen die weersproken worden” (vgl. Lc 2,34) voor veel van uw tijdgenoten. Vormt uw leven dagelijks naar het voorbeeld van de liefdevolle zelfgave van de Heer, in gehoorzaamheid aan de wil van de Vader. Zo zult u de vreugde en de vrijheid ontdekken waardoor anderen getrokken kunnen worden tot de Liefde die achter iedere andere liefde ligt, als bron en ultieme vervulling. Vergeet nooit dat het celibaat omwille van het Koninkrijk Gods betekent het kiezen voor een leven dat geheel gewijd is aan de liefde, een liefde die u in staat stelt u geheel toe te wijden aan Gods dienst en er geheel en al te zijn voor uw broeders en zusters, in het bijzonder voor hen die in nood zijn. De grootste schatten die u deelt met andere jonge mensen – uw idealisme, uw

edelmoedigheid, uw tijd en uw energie – dat zijn de ware offergaven die u op het altaar van de Heer legt. Moge u dit prachtige charisma altijd koesteren, dat God u geschonken heeft tot Zijn eer en tot opbouw van de Kerk!

Dierbare vrienden, laat mij deze overwegingen besluiten met uw aandacht te vestigen op het grote glas-in-lood raam in het koor van deze kathedraal. Daar wordt Onze Lieve Vrouw, Koningin des Hemels, afgebeeld zoals zij in majesteit troont naast haar goddelijke Zoon. De kunstenaar heeft Maria afgebeeld als de nieuwe Eva, die Christus, de nieuwe Adam, een appel aanbiedt. Dit gebaar symboliseert de door haar bewerkte ommekeer van de ongehoorzaamheid van onze stamouders, de rijke vrucht die Gods genade in haar eigen leven heeft gedragen, en de eerste vruchten van die verlost en verheerlijkte mensheid, die zij is voorgegaan in de

heerlijkheid van de hemel. Laten wij Maria, Hulp der Christenen, vragen de Kerk in Australië te bewaren in trouw aan die genade waardoor de gekruisigde Heer ook nu de hele schepping en ieder mensenhart “tot zich trekt” (vgl. Joh 12,32). Moge de kracht van Zijn heilige Geest de gelovigen in dit land heiligen in Zijn waarheid en overvloedige vruchten voortbrengen van heiligheid en gerechtigheid voor de redding van de wereld. Moge zo de gehele mensheid geleid worden tot de volheid van het leven rond dat Altaar waar wij, in de heerlijkheid van de hemelse liturgie, geroepen zijn voor eeuwig Gods lof te zingen. Amen.

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Avondwake met de jongeren

Toespraak

Randwick Racecourse

zaterdag 19 juli 2008

Dierbare jongeren,

Deze avond hebben we weer Christus' grote belofte gehoord: "Jullie zullen kracht ontvangen wanneer de heilige Geest over jullie komt." En we hebben Zijn oproep gehoord om Zijn getuigen te zijn tot aan het uiteinde der aarde (vgl. Hnd 1,8). Dat waren de allerlaatste woorden die Jezus sprak vóór Zijn hemelvaart. Hoe de apostelen zich voelden toen ze die hoorden, daar kunnen we slechts naar gissen. Maar we weten wel dat hun diepe liefde voor Jezus en hun vertrouwen in Zijn woord, hen ertoe brachten samen te komen en te wachten; niet doelloos te wachten, maar samen, in gebed verenigd, in de bovenzaal, samen met de vrouwen en met Maria (vgl. Hnd 1,14).

Vanavond doen wij hetzelfde. Samengekomen voor ons kruis, dat zoveel gereisd heeft, en de icoon van Maria, en onder het prachtige sterrenbeeld van het Zuiderkruis, bidden wij. Vanavond bid ik voor jullie en voor de jonge mensen over de hele wereld. Laat je inspireren door het voorbeeld van je patroonheilige! Aanvaardt in je hart en geest de zevenvoudige gaven van de heilige Geest! Erkent en geloof in de kracht van de Geest in je leven!

Eergisteren hebben we gesproken over de eenheid en de harmonie van Gods schepping en onze plaats daarin. We hebben ons in herinnering gebracht hoe wij, die geschapen zijn naar Gods beeld en gelijkenis, herboren zijn door de grote gave van het Doopsel en Gods aangenomen kinderen zijn geworden, een nieuwe schepping. Zo getuigen wij, kinderen van het licht van Christus – gesymboliseerd door de kaarsen die jullie in de hand hebben – in onze wereld van dat stralende

Licht, dat door geen duisternis overweldigd kan worden (vgl. Joh 1,5).

Vanavond richten we onze aandacht op de *manier* waarop wij getuigen kunnen worden. We moeten de Persoon van de heilige Geest begrijpen, evenals Zijn levengevende aanwezigheid in ons leven. Dit is niet gemakkelijk te vatten. De veelheid van beelden door middel waarvan de Geest in de Schrift wordt aangeduid – wind, vuur, adem – is al een indicatie hoe moeilijk het voor ons is een zeker begrip van Hem tot uitdrukking te brengen. Maar toch weten we wel dat het de heilige Geest is Die, hoewel ongezien en in stilte, richting en duidelijkheid geeft aan ons getuigenis van Jezus Christus.

Jullie zijn er je al wel helemaal van bewust dat ons christelijk getuigenis wordt aangeboden aan een wereld die in veel opzichten broos is. De eenheid van Gods schepping wordt verzwakt door diepe wonden als maatschappelijke verhoudingen uit elkaar vallen, of als de menselijke geest bijna verpletterd wordt door de uitbuiting en het misbruik van mensen. De samenleving wordt vandaag de dag inderdaad versplinterd door een manier van denken die intrinsiek kortzichtig is, omdat die de volledige horizon van de waarheid – de waarheid omtrent God en omtrent onszelf – buiten beschouwing laat. Het relativisme is van nature niet in staat het complete beeld te zien. Het negeert juist die principes die ons in staat stellen in eenheid, orde en harmonie te leven en ons te ontwikkelen.

Wat is ons antwoord, als christelijke getuigen, aan een verdeelde en versplinterde wereld? Hoe kunnen wij de hoop van vrede, heling en harmonie aanbieden aan die ‘staties’ van conflict, lijden en

spanning, die jullie op je reis met dit Wereldjongerendagenkruis hebben uitgekozen om aan te doen? Eenheid en verzoening kunnen niet tot stand worden gebracht door onze pogingen alleen. God heeft ons voor elkaar gemaakt (vgl. Gn 2,24) en alleen in God en in Zijn Kerk kunnen we de eenheid vinden die we zoeken. Maar gegeven de onvolmaaktheden en teleurstellingen – zowel individueel als institutioneel – zijn we soms in de bekoring kunstmatig een ‘volmaakte’ samenleving te construeren. Die bekoring is niet nieuw. De geschiedenis van de Kerk bevat veel voorbeelden van pogingen menselijke zwakheden te omzeilen of opzij te schuiven om een volmaakte eenheid te scheppen, een geestelijke utopie.

In feite wordt de eenheid door zulke pogingen eenheid te construeren juist ondergraven! De heilige Geest scheiden van de in de institutionele structuren van de Kerk aanwezige Christus bedreigt de eenheid van de christelijke gemeenschap, die nu precies de gave van de Geest is! Het zou verraad zijn aan het wezen van de Kerk als levende tempel van de heilige Geest (vgl. 1Kor 3,16). Het is inderdaad de Geest Die de Kerk naar de volle waarheid voert en haar één maakt in de gemeenschap en de bediening.¹ Helaas houdt de bekoring ‘het alleen te doen’ koppig stand. Sommige mensen schilderen tegenwoordig hun plaatselijke gemeenschap af als op de een of andere manier afgescheiden van de zogenaamde institutionele Kerk, door over hun eigen gemeenschap te spreken als flexibel en open voor de Geest en over de Kerk als star en verstoken van de Geest.

Het behoort tot het wezen van de Kerk één te zijn;² dat is een gave die wij moeten erkennen en in ere houden. Laten wij

1. Vgl. Tweede Vaticaans Concilie, dogmatische Constitutie over de Kerk *Lumen gentium*, 4.

2. Vgl. *Catechismus van de Katholieke Kerk*, 813.

vanavond bidden dat wij vastberaden de eenheid zullen bevorderen, ertoe zullen bijdragen! Weerstaat de bekoring weg te lopen! Want het is juist het alomvattende, het enorme visioen van ons geloof – vast en toch open, onveranderlijk en toch dynamisch, waar en toch steeds groeiend in inzicht – dat we onze wereld kunnen bieden. Dierbare jongeren, is het niet vanwege je geloof dat vrienden in moeilijkheden of op zoek naar de zin in hun leven, zich tot jullie hebben gewend? Weest waakzaam! Luistert! Kunnen jullie door de dissonantie en de verdeeldheid van onze wereld heen de eendrachtige stem van de mensheid horen? Van het verlaten kind in een kamp in Darfur, of van een tiener die het helemaal niet meer ziet zitten, of van een angstige ouder in een of andere stadswijk, of misschien zelfs nu wel uit de diepte van je eigen hart: van overal klinkt dezelfde menselijke kreet om erkenning, om verbondenheid, om eenheid. Wie bevredigt dat wezenlijke menselijke verlangen één te zijn, tot een gemeenschap te behoren, opgebouwd te worden, naar de waarheid te worden geleid? De heilige Geest! Dit is de rol van de Geest: het werk van Christus tot vervulling brengen. Verrijkt met de gaven van de Geest zullen jullie de kracht hebben het stukwerk, de lege utopie, het vergankelijke, te overstijgen, om de coherentie en de zekerheid van het christelijk getuigenis aan te bieden!

Vrienden, als we het Credo bidden, belijden wij: “Ik geloof in de heilige Geest, die Heer is en het leven geeft.” De ‘Schepper Geest’ is de kracht van God die de hele schepping leven geeft en de bron van nieuw en overvloedig leven in Christus is. De Geest bewaart de Kerk in eenheid met de Heer en in trouw aan de apostolische Traditie. Hij heeft de heilige Schrift geïn-

spireerd en Hij brengt het volk Gods tot de volle waarheid (vgl. Joh 16,13). Op al deze manieren geeft de Geest het leven en leidt ons zo binnen in het hart zelf van God. Hoe meer wij dus de Geest de gelegenheid geven ons te leiden, des te volmaakter zal onze gelijkvormigheid aan Christus zijn en des te dieper zullen wij kunnen doordringen in het leven van de Drie-ene God.

Dit deel krijgen aan Gods eigen wezen (vgl. 2Pe 1,4) vindt plaats in het verloop van de dagelijkse momenten van ons leven, waarin Hij altijd aanwezig is (vgl. Bar 3,38). Er zijn echter momenten dat we bekoord zouden kunnen worden een zekere vervulling buiten God te zoeken. Jezus Zelf vroeg aan de twaalf: “Wilt ook gij soms weggaan?” Zulk wegdrijven mag misschien de illusie van vrijheid bieden. Maar waar leidt het toe? Tot wie zouden wij gaan? Want in ons hart weten we dat het de Heer is Die “woorden van eeuwig leven” heeft (Joh 6,67-68). Ons afwenden van Hem is alleen maar een nutteloze poging om aan onszelf te ontsnappen.³ God is met ons in de werkelijkheid van het leven, niet in de fantasie! We willen die werkelijkheid grijpen, er niet aan ontsnappen! Daarom leidt de heilige Geest ons zacht maar zeker terug naar datgene wat echt is, wat blijvend is, wat waar is. Het is de Geest Die ons terug leidt naar de gemeenschap van de allerheiligste Drie-eenheid!

De heilige Geest is sommige opzichten de verwaarloosde Persoon van de allerheiligste Drie-eenheid geweest. Een duidelijk begrip van de Geest lijkt bijna buiten ons bereik te liggen. Toch hebben mijn ouders – net als die van jullie – mij als kleine jongen het kruisteken leren maken. Zo kwam ik al gauw tot het besef dat er één

3. Vgl. St. Augustinus, *Belijdenissen* VIII, 7.

God in drie Personen is en dat de Drie-eenheid de kern is van ons christelijk geloof en leven. Toen ik opgroeide en enig besef kreeg van God de Vader en de Zoon – de namen zeiden mij al veel – bleef mijn begrip van de derde Persoon van de Drie-eenheid onvolledig. Als jonge priester die theologie onderwees, besloot ik dus de eminente getuigen van de Geest in de geschiedenis van de Kerk te bestuderen. Zo kwam het dat ik mij, onder andere, in de geschriften van de grote Sint Augustinus verdiepte.

Augustinus' begrip van de heilige Geest ontwikkelde zich geleidelijk; het was een strijd. Als jonge man had hij het manicheïsme gevolgd – een van die pogingen die ik al eerder heb genoemd om een geestelijke utopie te creëren door de zaken van de geest te scheiden van de zaken van het vlees. Daarom stond hij in eerste instantie argwanend tegenover de christelijke leer dat God mens geworden is. Maar toch leidde zijn ervaring van de in de Kerk aanwezige liefde van God hem ertoe de bron daarvan te zoeken in het leven van de Drie-ene God. Dat bracht hem tot drie bijzondere inzichten wat betreft de heilige Geest als band van eenheid binnen de Allerheiligste Drie-eenheid: eenheid als gemeenschap, eenheid als blijvende liefde en eenheid als geven en gawe. Deze drie inzichten zijn niet alleen maar theoretisch. Ze helpen om te verklaren hoe de heilige Geest werkt. In een wereld waarin zowel individuen als gemeenschappen dikwijls lijden aan een gebrek aan eenheid of samenhang, helpen deze inzichten ons om afgestemd te blijven op de heilige Geest en het bereik van ons getuigenis uit te breiden en te verhelderen.

Zo willen we dan ook, met de hulp van de heilige Augustinus, iets van het werk van

de heilige Geest verduidelijken. Hij merkte op dat de woorden 'heilig' en 'Geest' betrekking hebben op wat goddelijk is in God; met andere woorden datgene wat de Vader en de Zoon delen – hun *gemeenschap*. Dus, als de onderscheidende eigenschap van de Geest datgene is wat *gedeeld* wordt door de Vader en de Zoon, zo concludeerde Augustinus, dan is de bijzondere eigenschap van de Geest de *eenheid*. Het is een eenheid van beleefde gemeenschap: een eenheid van Personen in een relatie waarin de Vader en de Zoon zich voortdurend aan elkaar schenken. Ik denk dat we nu iets kunnen gaan bevroeden van de veelzeggendheid van de erkenning van de heilige Geest als eenheid, als gemeenschap. Werkelijke eenheid kan nooit gebaseerd zijn op relaties die de gelijkwaardigheid van andere personen ontkennen. Ook is eenheid niet eenvoudigweg de optelsom van de groepen waardoor wij ons af en toe proberen te 'definiëren'. In feite wordt alleen in gemeenschapsleven eenheid bewaard en menselijke identiteit geheel verwezenlijkt: wij erkennen de gezamenlijke behoefte aan God, wij antwoorden op de verenigende aanwezigheid van de heilige Geest en wij geven onszelf aan elkaar in dienstbaarheid.

Het tweede inzicht van St. Augustinus – de heilige Geest als blijvende liefde – komt uit zijn studie over de eerste Johannesbrief. Johannes zegt ons dat "God liefde is" (1Joh 4,16). Augustinus gaat ervan uit dat deze woorden, ofschoon ze op de Drie-eenheid als geheel slaan, een bijzondere eigenschap van de heilige Geest tot uitdrukking brengen. Nadenkend over het wezen van de liefde als iets dat blijft – "wie in de liefde woont, woont in God en God is met hem" (*t.a.p.*) – vraagt hij zich af: wordt die duurzaamheid gegarandeerd

door de liefde of door de heilige Geest? Dit is de conclusie waartoe hij komt: “De heilige Geest doet ons in God blijven en God in ons; maar het is de liefde die dit bewerkt. Zo is de Geest dus God als liefde!”⁴ Dat is een prachtige verklaring: God deelt Zichzelf mee als liefde in de heilige Geest! Wat zouden we nog meer uit dit inzicht kunnen halen? Liefde is het teken van de aanwezigheid van de heilige Geest! Ideeën of uitspraken waarin de liefde ontbreekt – zelfs als ze subtiel of ter zake kundig lijken – kunnen niet ‘van de Geest zijn’. Daarnaast heeft de liefde een bijzondere eigenschap: zij is in het geheel niet toegeeflijk of onbestendig, zij heeft een taak of doel te vervullen: blijven. Liefde is van nature iets blijvends. Alweer, dierbare vrienden, wordt ons een glimp vergund van wat de heilige Geest onze wereld biedt: liefde die onzekerheid verdrijft; liefde die de angst voor verraad overwint; liefde die de eeuwigheid in zich draagt; de ware liefde die ons binnenvoert in een eenheid die blijft!

Het derde inzicht – de heilige Geest als gave – leidt Augustinus af uit meditatie over een evangeliepassage die we allemaal kennen en waar we allemaal van houden: Christus’ gesprek met de Samaritaanse vrouw bij de bron. Hier openbaart Jezus Zichzelf als de gever van het levende water (vgl. Joh 4,10), dat later verklaard wordt als de heilige Geest (vgl. Joh 7,39; 1Kor 12,13). De Geest is “de gave Gods” (Joh 4,10), de innerlijke bron (vgl. Joh 4,14), die werkelijk onze diepste dorst lest en ons tot de Vader leidt. Uit deze waarneming concludeert Augustinus dat God, Die Zich aan ons medeelt als gave, de heilige Geest is.⁵ Vrienden, weer van- gen wij een glimp op van het werk van de Drie-eenheid: de heilige Geest is God Die Zichzelf eeuwig schenkt; als een onuit-

puttelijke bron giet Hij niets minder uit dan Zichzelf. Gegeven deze onuitputtelij- ke gave gaan we de beperkingen zien van alles wat vergaat, de dwaasheid van de consumptientaliteit. We beginnen te begrijpen waarom het najagen van steeds iets nieuws ons onbevredigd laat hunke- ren. Zijn we niet op zoek naar een eeuwi- ge gave? Naar de bron die nooit droog zal staan? Laat ons met de Samaritaanse vrouw uitroepen: Geef mij van dat water, zodat ik geen dorst meer krijg! (vgl. Joh 4,15).

Dierbare jongeren, we hebben gezien dat het de heilige Geest is Die de geweldige gemeenschap van de gelovigen in Jezus Christus tot stand brengt. Getrouw aan Zijn wezen als gever en gave tegelijk, werkt Hij nu ook door jullie. Laat, geïn- spireerd door de inzichten van de heilige Augustinus, *verenigende* liefde je maat- staf zijn; *blijvende* liefde je uitdaging; *zelfgevende* liefde je missie!

Morgen zal diezelfde gave van de heilige Geest plechtig geschonken worden aan onze kandidaten voor het Vormsel. Ik zal bidden: “Schenk hun de geest van wijs- heid en verstand, de geest van inzicht en sterkte, de geest van kennis, van ontzag en liefde voor Uw Naam.” Deze gaven van de heilige Geest – die ieder voor zich, zoals de heilige Franciscus van Sales ons in herinnering roept, een weg zijn om deel te hebben aan de ene liefde van God – zijn geen prijzen en geen beloningen. Ze worden simpelweg geschonken (vgl. 1Kor 12,11). En ze vragen van de ontvan- ger slechts één enkel antwoord: Ik neem ze aan! Hier voelen we iets van het diepe mysterie christen te zijn. Ons geloof be- staat niet op de eerste plaats uit wat we doen maar uit wat we ontvangen. Ten- slotte kunnen veel edelmoedige mensen

4. *De Trinitate*, 15,17,31.

5. Vgl. *a.w.*, 15,18,32.

die geen christen zijn wellicht veel meer bereiken dan wij. Vrienden, aanvaarden jullie dat je wordt binnengehaald in Gods trinitaire leven? Aanvaarden jullie dat je wordt binnengehaald in Zijn gemeenschap van liefde?

De gaven van de Geest die in ons werken geven richting en duidelijkheid aan ons getuigenis. Gericht op eenheid, binden de gaven van de Geest ons nauwer aan het gehele Lichaam van Christus,⁶ en rusten ons beter toe voor het opbouwen van de Kerk, om de wereld te dienen (vgl. Ef 4,13). Ze roepen ons op tot actieve en vreugdevolle deelname aan het leven van de Kerk: in parochies en kerkelijke bewegingen, in godsdienstonderwijs, in de zielzorg aan universiteiten en andere katholieke organisaties. Ja, de Kerk moet groeien in eenheid, moet worden versterkt in heiligheid, moet worden vernieuwd, moet voortdurend worden vernieuwd.⁷ Maar volgens welke maatstaf? Die van de heilige Geest! Wenden jullie je tot Hem, dierbare jongeren, en jullie zullen de ware betekenis van hernieuwing ontdekken.

Vanavond, bijeengekomen onder de schoonheid van de nachtelijke hemel, zijn ons hart en onze geest vervuld van dankbaarheid jegens God voor de grote gave van ons trinitaire geloof. We denken aan onze ouders en grootouders die ons begeleid hebben toen we als kinderen onze eerste stapjes zetten op onze pelgrimsreis van het geloof. Nu, vele jaren later, zijn jullie als jonge volwassenen samengekomen met de Opvolger van Petrus. Het vervult mij met diepe vreugde dat ik bij jullie ben. Laten we de heilige Geest aanroepen: Hij brengt Gods werken tot stand.⁸ Laat jullie vormen door Zijn gaven! Zoals de Kerk, die op dezelfde reis is samen met de

hele mensheid, zo zijn ook jullie geroepen om de gaven van de Geest temidden van de ups en downs van je dagelijks leven tot hun recht te doen komen. Laat je geloof rijpen door je studies, werk, sport, muziek en kunst. Laat het ondersteund worden door het gebed en gevoed worden door de sacramenten, en zo een bron van inspiratie en hulp zijn voor de mensen om je heen. Ten slotte, het leven draait niet om het opstapelen van spullen. Het is veel meer dan succes. Werkelijk leven is van binnenuit omgevormd worden, openstaan voor de energie van Gods liefde. Door de kracht van de heilige Geest te aanvaarden kunnen jullie ook je gezinnen, gemeenschappen en naties omvormen. Geeft die gaven de ruimte! Laat wijsheid, moed, ontzag en eerbied de tekenen van jullie grootheid zijn!

(Hierna begroette de heilige Vader de jongeren ondermeer in het Italiaans, het Frans, het Duits, het Spaans en het Portugees. Hij riep hen op de vlam van de heilige Geest, de ambassadeur van Gods liefde, in hun hart brandende te houden en Hem de ruimte te geven, opdat Hij hun dagelijks leven met Zijn gaven moge begeleiden.)

En nu, terwijl we ons voorbereiden op de aanbidding van het Allerheiligst Sacrament, in stilte en verwachting, herhaal ik voor jullie de woorden gesproken door de zalige Mary MacKillop, toen ze juist zesentwintig jaar oud was: "Geloof in het fluisteren waarmee God tot je hart spreekt!" Geloof in Hem! Geloof in de kracht van de Geest van Liefde!

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra

6. Vgl. *Lumen gentium*, 11.

7. Vgl. *a.w.*, 4.

8. Vgl. *Catechismus van de Katholieke Kerk*, 741.

Benedictus XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid
van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Eucharistieviering

ter gelegenheid van de 23ste Wereldjongerendag

Homilie

Randwick Racecourse

zondag 20 juli 2008

Dierbare vrienden,

“Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen”(Hnd 1,8). We hebben de vervulling van deze belofte gezien! Op de dag van Pinksteren, zo hebben we in de eerste lezing gehoord, zond de verrezen Heer, gezeten aan de rechterhand van de Vader, de Geest over de leerlingen die in de Bovenzaal bijeen waren. In de kracht van die Geest trokken Petrus en de overige apostelen erop uit om het evangelie te prediken tot aan het uiteinde van de aarde. In iedere tijd en in iedere taal gaat de Kerk over de hele wereld door met het verkondigen van Gods wonderen en het oproepen van alle volken en naties tot geloof, hoop en nieuw leven in Christus.

In deze dagen ben ik ook, als de Opvolger van de heilige Petrus, naar dit prachtige land Australië gekomen. Ik ben gekomen, mijn jonge broeders en zusters, om jullie te bevestigen in je geloof en jullie aan te moedigen je hart te openen voor de kracht van Christus' Geest en de rijkdom van Zijn gaven. Ik bid dat deze grote bijeenkomst, die jonge mensen verenigt “afkomstig uit alle volkeren onder de hemel” (vgl. Hnd 2,5), een nieuwe Bovenzaal mag

zijn. Moge het vuur van Gods liefde neerdalen om jullie hart te vervullen, jullie steeds volmaakter verbinden met de Heer en Zijn Kerk en jullie uitzenden, een nieuwe generatie apostelen, om de wereld tot Christus te brengen!

“Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen.” Deze woorden hebben een bijzondere betekenis voor de jonge mensen die van-

daag in de Mis gevormd zullen worden, het zegel van de heilige Geest zullen ontvangen. Maar ze zijn ook gericht tot ons allemaal – tot allen die in het Doopsel als gave van de Geest verzoening en nieuw leven ontvangen hebben, die Hem bij het Vormsel in hun hart hebben ontvangen als hun Helper en Gids en die iedere dag groeien in Zijn genadegaven, door de heilige Eucharistie. Bij iedere Mis daalt namelijk de heilige Geest opnieuw neer, aangeropen door het plechtige gebed van de Kerk, niet alleen om onze gaven van brood en wijn te veranderen in het Lichaam en Bloed van de Heer, maar ook om ons leven te veranderen, om ons, in Zijn kracht, te maken tot “één lichaam en één geest in Christus”.

Maar wat is deze ‘kracht’ van de heilige Geest? Dat is de kracht van het goddelijk leven! Het is de kracht van dezelfde Geest Die bij de dageraad van de schepping over de wateren zweefde en Die, toen de tijd vervuld was, Jezus heeft opgewekt uit de dood. Het is de kracht die ons en onze wereld richt op het komen van het Rijk Gods. In het evangelie van vandaag verkondigt Jezus dat er een nieuwe tijd is aangebroken, waarin de heilige Geest zal worden uitgestort over de gehele mensheid (vgl. Lc 4,21). Hij Zelf, ontvangen van de heilige Geest en geboren uit de Maagd Maria, is onder ons gekomen om ons die Geest te brengen. Als bron van ons nieuwe leven in Christus is de heilige Geest tevens op een zeer werkelijke wijze de ziel van de Kerk, de liefde die ons verbindt met de Heer en met elkaar, en het licht dat onze ogen opent om overal om ons heen de wonderen van Gods genade te zien.

Hier in Australië, dit ‘grote Zuiden van de heilige Geest’, hebben wij allemaal een

onvergetelijke ervaring gehad van de aanwezigheid en de kracht van de Geest in de schoonheid van de natuur. Onze ogen zijn geopend om de wereld rond ons heen te zien zoals die werkelijk is: “vervuld met de heerlijkheid Gods”, zoals de dichter Gerard Hopkins zegt, vervuld met de glorie van Zijn scheppende liefde. Ook hier, in deze grote bijeenkomst van jonge christenen van over de gehele wereld, hebben we een levendige ervaring gehad van de aanwezigheid en kracht van de heilige Geest in het leven van de Kerk. We hebben de Kerk gezien als wat ze werkelijk is: het Lichaam van Christus, een levende gemeenschap van liefde, die mensen omvat van alle rassen en naties en talen, van iedere tijd en plaats, in de eenheid die geboren is uit ons geloof in de Verrezen Heer.

De kracht van de Geest houdt nooit op de Kerk met leven te vervullen! Door de genade van de sacramenten van de Kerk stroomt die kracht ook diep in ons, als een ondergrondse rivier die onze geest voedt en ons steeds dichterbij de bron van ons ware leven brengt, die Christus is. De heilige Ignatius van Antiochië, die als martelaar in Rome stierf aan het begin van de tweede eeuw, heeft ons een prachtig beeld nagelaten van de kracht van de Geest Die in ons woont. Hij spreekt van de Geest als een bron van levend water die ontspringt in zijn hart en fluistert: “Kom, kom tot de Vader.”¹

Toch is deze kracht, de genade van de Geest, niet iets dat we kunnen verdienen of bereiken, maar alleen ontvangen als zuivere gave. Gods liefde kan haar kracht alleen de vrije loop laten als zij de kans krijgt ons van binnenuit te veranderen. Wij moeten toelaten dat zij door de harde korst van onze onverschilligheid heen

1. Vgl. *Ad Rom.*, 6,1-9.

breekt, onze geestelijke vermoeidheid, onze blinde aanpassing aan de geest van deze tijd. Alleen dan kunnen we haar onze verbeelding doen ontvlammen en onze diepste verlangens vorm doen geven. Daarom is gebed zo belangrijk: dagelijks gebed, persoonlijk gebed in de stilte van ons hart en voor het Allerheiligst Sacrament, en liturgisch gebed in het hart van de Kerk. Gebed is zuivere ontvankelijkheid voor Gods genade, liefde in actie, gemeenschap met de Geest Die in ons woont en ons door Jezus, in de Kerk, tot onze hemelse Vader leidt. In de kracht van Zijn Geest is Jezus altijd aanwezig in ons hart, terwijl Hij rustig wacht tot wij stil bij Hem worden, om Zijn stem te horen, in Zijn liefde te blijven en 'kracht van omhoog' te ontvangen, de kracht die ons in staat stelt zout en licht voor onze wereld te zijn.

Bij Zijn Hemelvaart zei de Verrezen Heer tot Zijn leerlingen: "Gij zult mijn getuigen zijn ... tot het uiteinde der aarde" (vgl. Hnd 1,8). Laten wij, hier in Australië, de Heer danken voor de gave van het geloof, die tot ons gekomen is als een schat, in de gemeenschap van de Kerk doorgegeven van generatie op generatie. Laten wij, hier in Oceanië, op bijzondere wijze dank zeggen voor al die heldhaftige missionarissen, toegewijde priesters en religieuzen, christelijke ouders en grootouders, onderwijzers en catechisten, die de Kerk in deze landen hebben opgebouwd – getuigen zoals de zalige Mary MacKillop, de heilige Peter Chanel, de zalige Peter To Rot, en zovele anderen! De kracht van de Geest, geopenbaard in hun leven, werkt nog steeds in het goede dat ze hebben nagelaten, in de samenleving die ze hebben gevormd en die nu aan jullie wordt doorgegeven.

Dierbare jongeren, laat me jullie nu een vraag stellen. Wat zullen *jullie* de volgende generatie nalaten? Bouwen jullie je leven op stevige fundamenten, bouwen jullie iets dat duurzaam zal blijken te zijn? Leven jullie je leven op een wijze die ruimte biedt aan de heilige Geest, te midden van een wereld die God wil vergeten, of Hem zelfs verwerpt in naam van een verkeerd begrepen vrijheid? Hoe gebruiken jullie de gaven die je gegeven zijn, de 'kracht' die de heilige Geest ook nu in jullie wil vrijmaken? Welke erfenis laten jullie na aan de jongeren die na jullie komen? Waardoor zullen jullie je onderscheiden?

De kracht van de heilige Geest verlicht en troost ons niet alleen, maar richt ons ook op de toekomst, op de komst van het Rijk Gods. Wat zien wij een schitterend visioen van een verlost en vernieuwde mensheid in de nieuwe tijd die door het evangelie van vandaag wordt beloofd! Lucas zegt ons dat Jezus Christus de vervulling is van al Gods beloften, de Messias Die de heilige Geest ten volle zal bezitten, om die gave aan de gehele mensheid te schenken. De uitstorting van Christus' Geest over de mensheid is een onderpand van hoop en van verlossing uit alles dat ons verarmt. De uitstorting van de Geest doet blinden opnieuw zien, laat verdrukten gaan in vrijheid en scheidt eenheid in en door verscheidenheid (vgl. Lc 4,18-19; Js 61,1-2). Deze kracht kan een nieuwe wereld scheppen, kan "het aanschijn van de aarde vernieuwen" (vgl. Ps 104,30)!

Gesterkt door de heilige Geest en puttend uit het rijke visioen van het geloof, wordt een nieuwe generatie christenen geroepen om een wereld te helpen bouwen, waar Gods gave van het leven wordt verwel-

komd, geëerbiedigd en gekoesterd – niet verworpen, als een dreiging gevreesd en vernietigd. Een nieuwe tijd waarin liefde niet gulzig of zelfzuchtig is, maar zuiver, trouw en werkelijk vrij, open voor anderen, met eerbied voor hun waardigheid, bedacht op hun welzijn, en daarbij vreugde en schoonheid uitstralend. Een nieuwe tijd waarin de hoop ons bevrijdt van de oppervlakkigheid, de apathie en het egoïsme die onze ziel doen afstompen en onze relaties vergiftigen. Dierbare jonge vrienden, de Heer vraagt jullie profeten te zijn van deze nieuwe tijd, boodschappers van Zijn liefde, die mensen tot de Vader trekken en een toekomst van hoop bouwen voor de gehele mensheid.

De wereld heeft deze vernieuwing nodig! In veel van onze samenlevingen breidt zich, naast de materiële voorspoed, een geestelijke woestijn uit: een innerlijke leegte, een naamloze angst, een verborgen gevoel van wanhoop. Hoevelen van onze tijdgenoten hebben regenbakken vol barsten gehouwen, die geen water houden (vgl. Jr 2,13), in een wanhopige zoektocht naar de zin van het leven – de ultieme zin die alleen de liefde kan geven? Dit is de grote en bevrijdende gave die het evangelie schenkt: het openbaart onze waardigheid als mannen en vrouwen geschapen naar Gods beeld en gelijkenis. Het openbaart de verheven roeping van de mensheid: vervulling vinden in de liefde. Het ontsluit de waarheid over de mens en de waarheid over het leven.

De Kerk heeft ook behoefte aan deze vernieuwing! Zij heeft behoefte aan jullie geloof, jullie idealisme en jullie edelmoe-digheid, zodat zij altijd jong kan zijn in de Geest!² In de tweede lezing van vandaag herinnert de apostel Paulus ons eraan dat iedere christen een gave heeft

ontvangen die ingezet moet worden voor het opbouwen van het Lichaam van Christus. De Kerk heeft in het bijzonder de gaven van jonge mensen nodig, van alle jonge mensen. Zij moet groeien in de kracht van de Geest, Die ook nu vreugde schenkt aan jullie jeugd en jullie inspireert om de Heer met vreugde te dienen. Open je hart voor die kracht! Ik richt deze oproep op een bijzondere manier tot diegenen onder jullie die de Heer roept tot het priesterschap en het godgewijde leven. Weest niet bang om 'ja' te zeggen tegen Jezus, om je vreugde te vinden in het doen van Zijn wil, door je volledig te geven aan het streven naar heiligheid en al je talenten te gebruiken in de dienst van anderen!

Over enkele ogenblikken gaan we het sacrament van het Vormsel vieren. De heilige Geest zal op de vormelingen neerdalen; ze zullen als gave het 'zegel' van de heilige Geest ontvangen en uitgezonden worden om getuigen van Christus te zijn. Wat betekent dat: het 'zegel' van de heilige Geest ontvangen? Het betekent het dragen van een onuitwisbaar merkteken, voor altijd veranderd zijn, een nieuwe schepping. Voor hen die deze gave hebben ontvangen, kan nooit meer iets hetzelfde zijn! 'Gedoopt' zijn in een en dezelfde Geest (vgl. 1Kor 12,13) betekent in vuur en vlam staan door de liefde van God. 'Gedrenkt' zijn met één Geest betekent verkwikt worden door de schoonheid van het plan dat de Heer heeft met ons en met de wereld, en daardoor zelf een bron van geestelijke verkwikking voor anderen worden. Het 'zegel van de Geest' hebben ontvangen betekent niet bang zijn om voor Christus op te komen en de waarheid van het evangelie door te laten dringen in de manier waarop we kijken, denken en handelen, terwijl we werken aan de overwinning van de beschaving van de liefde.

2. Vgl. Tweede Vaticaans Concilie, dogmatische Constitutie over de Kerk *Lumen gentium*, 4.

Als we voor de vormelingen bidden, laten we dan ook vragen dat de kracht van de heilige Geest de genade van ons eigen Vormsel in ieder van ons doet herleven. Moge Hij zijn gaven overvloedig uitstorten over alle aanwezigen, over de stad Sydney, over het land Australië en over alle inwoners! Moge ieder van ons vernieuwd worden in de geest van wijsheid en verstand, de geest van inzicht en sterkte, de geest van kennis, van ontzag en liefde voor Gods Naam!

Moge deze drieëntwintigste Wereldjongerendag, door de liefdevolle voorspraak van Maria, Moeder van de Kerk, ervaren worden als een nieuwe bovenzaal, van waaruit wij allemaal, in vuur en vlam gezet door het vuur en de liefde van de heilige Geest, erop uit trekken om de Verrezen Christus te verkondigen en alle harten tot Hem te trekken! Amen.

(Hierna begroette de heilige Vader de jongeren in het Italiaans, het Frans, het Duits, het Spaans en het Portugees. Hij riep hen op de gaven van de heilige Geest, die iedereen ontvangt, goed te gebruiken en te getuigen van Christus, de Verlosser Die de wereld verwacht. Door te spreken over je hoop en je idealen kun je ook andere mensen in contact brengen met de liefde, de liefde tot God en tot de naaste.)

© Copyright 2008 – Libreria Editrice Vaticana / R.-K. Kerkgenootschap in Nederland

Vertaling: dr. N. Stienstra

Inhoud

BENEDICTUS XVI

Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008)

Boodschap voor het beminde volk van Australië en voor de jonge pelgrims die deelnemen aan de Wereldjongerendag 2008 'Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en mijn getuigen zijn (Hnd 1,8)'	3
Interview tijdens de vlucht naar Australië	5

GEORGE KARDINAAL PELL, AARTSBISSCHOP VAN SYDNEY

Preek voor de openingsmis van de Wereldjongerendag 2008 in Barangaroo	10
--	-----------

BENEDICTUS XVI

Toespraak tijdens de welkomstceremonie	15
Toespraak tijdens de welkomstviering door de jongeren	18
Toespraak tijdens de oecumenische ontmoeting	24
Toespraak tijdens de ontmoeting met vertegenwoordigers van andere godsdiensten	27
Homilie tijdens de Eucharistieviering met bisschoppen, seminaristen en novicen	30
Toespraak tijdens de avondwake met de jongeren	35
Homilie tijdens de Eucharistieviering ter gelegenheid van de 23ste Wereldjongerendag	41

Kerkelijke documentatie - jaargang 36, 2008

nummer 1: 40 blz., € 3,25

Benedictus XVI – Encycliek *Spe salvi* aan de bisschoppen, aan de priesters en diakens, aan de godgewijde personen en aan alle christengelovigen over de christelijke hoop

nummer 2-3: 48 blz., € 3,50

Benedictus XVI – Boodschap ter gelegenheid van de viering van de 41ste Wereldvrede­sdag, 1 januari 2008: *Het menselijk gezin, een gemeenschap van vrede* – Boodschap voor de 94ste Wereld­dag voor Migranten en Vluchtelingen (13 januari 2008): *Jonge migranten* – Boodschap voor de zestiende Wereld­ziekendag – Boodschap voor de Veertig­dagentijd van 2008: *'Christus is om uwentwil arm geworden'* (2Kor 8,9) – Boodschap voor de 42ste Wereld­commu­nicatiedag, 4 mei 2008: *De media: op het kruispunt van zelfpromotie en dienstbetoon. Zoeken naar de waarheid om haar met anderen te delen.*; Open brief 138 moslim geleerden: *Een gemeenschappelijk woord*

nummer 4-5: 128 blz., € 7,50

De kerk als gemeenschap van gezamenlijk getuigenis van het Koninkrijk Gods. Rapport van de derde fase van de internationale theologische dialoog tussen de Katholieke Kerk en de WARC (Wereldbond van Hervormde/Gerefor­meerde Kerken) (1998-2005); *Het wezen en de zending van de Kerk. Een stadium op de weg naar een gemeenschappe­lijke verklaring.* Faith and Order Paper 198, Wereldraad van Kerken, Genève

nummer 6-7: 72 blz., € 5,-

Benedictus XVI – Apostolische reis naar de Verenigde Staten van Amerika en bezoek aan het hoofdkwartier van de Verenigde Naties: Toespraak tijdens de ontvangstcere­monie – Toespraak tijdens de vesperviering en ontmoeting met de bisschoppen – Antwoorden op vragen van de bis­choppen – Preek tijdens de Heilige Mis in Washington Nationals Stadium – Toespraak tijdens de ontmoeting met katholieke docenten – Toespraak tijdens de ontmoeting met vertegenwoordigers van andere godsdiensten – Toespraak tijdens de ontmoeting met leden van de algemene vergade­ring van de organisatie der Verenigde Naties – Preek tijdens de Votiefmis voor de universele Kerk – Toespraak tijdens de ontmoeting met jongeren en seminaristen – Preek tijdens de Eucharistieviering in Yankee Stadium; Nederlandse Bisschoppenconferentie – 'Komt laat ons Hem aanbidden': Adventsbrief 2007 aan de gelovigen van Nederland – Brief aan de priesters over de viering van het sacrament van de Eucharistie (bijlage bij de Adventsbrief 2007)

nummer 8-9: 48 blz., € 3,50

Benedictus XVI – Apostolische reis naar Sydney (Australië) ter gelegenheid van de 23ste Wereldjongerendag (12-21 juli 2008): Boodschap voor het beminde volk van Australië en voor de jonge pelgrims die deelnemen aan de Wereldjon­gerendag 2008, 'Wanneer de heilige Geest over jullie komt, zullen jullie kracht ontvangen en mijn getuigen zijn (Hnd 1,8)' – Interview tijdens de vlucht naar Australië; George kardinaal Pell, aartsbisschop van Sydney – Preek voor de openingsmis van de Wereldjongerendag 2008 in Baran­garoo; Benedictus XVI – Toespraak tijdens de welkomst­ceremonie – Toespraak tijdens de welkomstviering door de jongeren – Toespraak tijdens de oecumenische ontmoeting – Toespraak tijdens de ontmoeting met vertegenwoordigers van andere godsdiensten – Homilie tijdens de Eucharistie­viering met bisschoppen, seminaristen en novicen – Toe­praak tijdens de avondwake met de jongeren – Homilie tij­dens de Eucharistieviering ter gelegenheid van de 23ste Wereldjongerendag

Bestellingen: Secretariaat RKK, Postbus 13049, 3507 LA Utrecht, tel.: 030 2326909, e-mail: bestel@rkk.nl